

Česká zemědělská univerzita v Praze

Provozně ekonomická fakulta

Katedra jazyků



Bakalářská práce

**Italská migrace do USA – její projevy a ekonomická
specifika**

Michaela Dvořáková

© 2023 ČZU v Praze

ČESKÁ ZEMĚDĚLSKÁ UNIVERZITA V PRAZE

Provozně ekonomická fakulta

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Michaela Dvořáková

Hospodářská a kulturní studia

Název práce

Italská migrace do USA – její projevy a ekonomická specifika

Název anglicky

Italian migration to the USA – its manifestations and economic specifics

Cíle práce

Cílem práce je zjistit jakou vazbu mají dnešní potomci italských přistěhovalců v USA, převážně z velkých měst (New York a Chicago), na Itálii a její kulturu. Zjistit, jak moc se považují za Italy, jak moc jsou si vědomi svého italského původu a jestli vědí, kdo a proč z jejich předků emigroval do USA. Zaměřit se na porovnání individuálních vyprávění o emigraci s historickými prameny. Zda-li potomci přistěhovalců používají italský jazyk pouze v komunitě či v rodině nebo i v běžném životě nebo jestli dodržují tradice, které mají italský původ. V neposlední řadě zjistit, jaký vliv měli a mají italscí přistěhovalci na život, jazyk, ekonomiku nebo kuchyni v amerických městech.

Metodika

V práci je použito jak kvantitativních, tak kvalitativních metod (postupů). Pomocí dotazníků, které byly umístěny na sociální síť nebo webové stránky, byl zjištěn kvantitativní názor na položené otázky, tedy získat, pokud možno co nejvíce stručnějších odpovědí. Kvalitativní názor, tedy podrobnější názor jednotlivců, byl zjištěn za pomoci jednoho či více polostrukturovaných rozhovorů s příslušníky italských komunity v USA.

Doporučený rozsah práce

30 – 40 stran

Klíčová slova

Italové, migrace, USA, kultura, jazyk, komunita, původ, tradice

Doporučené zdroje informací

- BAYOR, Ronald H. Neighbors in Conflict: The Irish, Germans, Jews, and Italians of New York City, 1929-1941. Reprint ed. Hopkins Open Publishing: Encore Edition, 2019. ISBN 978-1421430621.
- BLACK, Jeremy. Stručné italské dějiny. Přeložil Aleš VALENTA. Voznice: Leda, 2020. Státy a národy. ISBN 978-80-7335-658-3.
- DINER, Hasia R. Hungering for America: Italian, Irish, and Jewish Foodways in the Age of Migration. Illustrated ed. Harvard University Press, 2003. ISBN 978-0674011113.
- GUGLIELMO, Thomas A. White on Arrival: Italians, Race, Color, and Power in Chicago, 1890-1945. Illustrated ed. Oxford University Press, 2004. ISBN 9780198035381.
- KLEIN, Herbert S. A population history of the United States. 2nd ed. New York: Cambridge University Press, 2012. ISBN 978-1107613621.
- NELLI, Humbert S. Italians in Chicago, 1880-1930; A Study in Ethnic Mobility (The Urban Life in America S.) Oxford University Press, 1970. ISBN 978-0195012835.
- SCHEU, Harald Christian a Ednan ASLAN. Migrace a kulturní konflikty. Praha: Auditorium, 2011. ISBN 978-80-87284-07-0.
- SCHIAVO, Giovanni Ermenegildo. The Italians in Chicago, a study in Americanization. Chicago, Ill.: Italian American Publishing Co., 1928.

Předběžný termín obhajoby

2022/23 LS – PEF

Vedoucí práce

Mgr. Jan Mrva

Garantující pracoviště

Katedra jazyků

Elektronicky schváleno dne 1. 6. 2022

PhDr. Mgr. Lenka Kučirková, Ph.D.

Vedoucí katedry

Elektronicky schváleno dne 27. 10. 2022

doc. Ing. Tomáš Šubrt, Ph.D.

Děkan

V Praze dne 07. 12. 2022

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že svou bakalářskou práci "Italská migrace do USA – její aspekty a ekonomická specifika" jsem vypracovala samostatně pod vedením vedoucího bakalářské práce a s použitím odborné literatury a dalších informačních zdrojů, které jsou citovány v práci a uvedeny v seznamu použitých zdrojů na konci práce. Jako autorka uvedené bakalářské práce dále prohlašuji, že jsem v souvislosti s jejím vytvořením neporušila autorská práva třetích osob.

V Praze dne 15.3. 2023

Poděkování

Ráda bych touto cestou poděkovala vedoucímu Mgr. Janu Mrvovi za odbornou přípravu a metodologickou pomoc při zpracování mé práce a také Emily Nagle za ochotu a za spolupráci při získávání údajů pro výzkumnou část práce.

Italská migrace do USA – její projevy a ekonomická specifika

Abstrakt

Bakalářská práce se zabývá italskou migrací do USA. Hlavním cílem práce bylo zjistit jaký vztah mají potomci italských přistěhovalců do USA s Itálií a její kulturou. V teoretické části je stručně objasněna historie Itálie (od období těsně před sjednocením Itálie po 90. léta 20.století), dále je v této části stručně popsána kultura Itálie včetně jazyka, svátků a kuchyně. V neposlední řadě je zde také stručný přehled historie italské migrace přímo do USA. V praktické části byly informace sbírány pomocí otevřených dotazníků a polostrukturovaného rozhovoru s potomky italských přistěhovalců. Odpovědi byly rozebrány a části byly porovnány s historickými prameny a studii zabývající se právě tématem italské migrace do USA.

Výpovědi respondentů prokázaly, že potomci italských přistěhovalců mají k italské kultuře a k Itálii obecně různé vztahy. Ať jde o velice blízký vztah skrze rodinné příslušníky, kteří stále žijí v Itálii a udržují spolu kontakt, či o vztah přes rodiče a prarodiče, kteří předávají mladším generacím tradice a zvyky svých předků nebo o vztah, který si respondenti vybudovali sami skrze zvědavost či touhu přiblížit se svým italským předkům stylem života nebo o vztah prakticky neexistující. Jedno však měli všichni společné, a to velice kladný vztah k italské kuchyni.

Klíčová slova: Italové, migrace, USA, kultura, jazyk, komunita, původ, tradice

Italian migration to the USA – its manifestation and economic specifics

Abstract

The bachelor thesis deals with Italian migration to the USA. The main aim of the thesis was to find out what relationship the descendants of Italian immigrants to the USA have with Italy and its culture. In the theoretical part, a brief explanation is given on the history of Italy (from the period just before the unification of Italy to the 1990s) and the culture of Italy including the language, holidays and cuisine. Finally, there is a brief overview of the history of Italian migration directly to the US. In the practical part, information was collected through open-ended questionnaires and semi-structured interview with descendants of Italian immigrants. The responses were analysed in this section and parts were compared with historical sources and studies dealing specifically with the topic of Italian migration to the USA.

The respondents' statements demonstrated that the descendants of Italians have different relationships to Italian culture and to Italy. Whether it is a very close relationship through family members who still live in Italy and maintain contact with each other, or a relationship through parents and grandparents who pass on the traditions and customs of their ancestors to younger generations, or a relationship that the respondents have built themselves through curiosity or a desire to get closer to their Italian ancestors through their lifestyle, or a relationship that is practically non-existent. One thing they all had in common, was a very positive relationship with Italian cuisine.

Keywords: Italians, migration, USA, culture, language, community, origin, tradition

Obsah

1 Úvod.....	9
2 Cíl práce a metodika	10
2.1 Cíl práce	10
2.2 Metodika	10
3 Teoretická východiska	12
3.1 Stručná historie.....	12
3.1.1 Savojská dynastie.....	12
3.1.2 Risorgimento 1815-1870	13
3.1.3 Období před první světovou válkou.....	15
3.1.4 První světová válka	16
3.1.5 Fašismus v Itálii a druhá světová válka	17
3.1.6 Období po druhé světové válce.....	19
3.2 Italská kultura.....	20
3.3 Stručné informace o italském jazyce.....	22
3.4 Migrace	24
3.5 Stručná historie italské migrace do USA	25
3.5.1 První Italové na americkém kontinentu	26
3.5.2 Italská diaspora	27
3.5.3 Italská migrace do USA.....	27
4 Praktická část	30
4.1 Otázky	30
4.1.1 Italský jazyk.....	30
4.1.2 Kultura	32
4.1.3 Původ	36
4.1.4 Migrace předků	39
4.2 Příběh Emily Nagle	44
5 Výsledky a diskuse	52
6 Závěr.....	55
7 Seznam použitých zdrojů	56

1 Úvod

Italská migrace do USA je významnou kapitolou v historii amerického národa. V průběhu 19. a 20. století přijelo do Spojených států mnoho Italů, kteří hledali lepší ekonomické příležitosti a uplatnění. Migrace měla velký vliv na americkou společnost a kulturu, což se projevuje dodnes.

Tato bakalářská práce se zaměřuje na dnešní potomky italských migrantů v USA. Cílem práce je zjistit jaký vztah mají tito potomci k Itálii a její kultuře. Popsat historii italské migrace, faktory, které vedly Italy k migraci, podmínky, které je přivítaly v USA, a vliv italských přistěhovalců na americkou společnost a kulturu.

Práce se bude opírat o historické zdroje a studie týkající se italské migrace do USA. Zahrne také odpovědi z dotazníků a rozhovor s potomky italských přistěhovalců, na otázky ohledně italského jazyka, italské kultury obecně, jejich původu a příběhu migrace jejich předků. Tito respondenti převážně žijí v USA a mohou poskytnout cenné informace o životě svých předků.

Výsledkem práce bude shrnutí vztahu italských Američanů jako potomků Italů, kteří přišli do USA, s italskou kulturou, jazykem, původem a jejich příběhem o migraci.

2 Cíl práce a metodika

2.1 Cíl práce

Cílem práce je zjistit jakou vazbu mají dnešní potomci italských přistěhovalců v USA, převážně z velkých měst (New York a Chicago), na Itálii a její kulturu. Zjistit, jak moc se považují za Italy, jak moc jsou si vědomi svého italského původu a jestli vědí, kdo a proč z jejich předků emigroval do USA. Zaměřit se na porovnání individuálních vyprávění o emigraci s historickými prameny. Zdali potomci přistěhovalců používají italský jazyk pouze v komunitě či v rodině nebo i v běžném životě nebo jestli dodržují tradice, které mají italský původ. V neposlední řadě zjistit, jaký vliv měli a mají italští přistěhovalci na život, jazyk, ekonomiku nebo kuchyni v amerických městech.

2.2 Metodika

V teoretické části byla stručně osvětlena historie a kultura Itálie. Dále zde byla rozebrána definice pojmu migrace a stručné dějiny italské migrace přímo do Spojených států amerických.

V praktické části bylo k dosažení cíle využito polostrukturovaného rozhovoru, dotazníků a komparace.

Hlavním zdrojem informací byl velice neformální polostrukturovaný rozhovor s Emily Nagle [nejgl] ze státu New York. Tento rozhovor proběhl přes aplikaci Google Meet, kvůli problémům s internetovým připojením bez použití kamer. Některé podrobnější informace – převážně jména předků, oblastí a měst a také několik otázek o kultuře – byly doplněny později skrze emailovou komunikaci. Rozhovor je součástí samostatné kapitoly.

Dalšími zdroji informací byly odpovědi z dotazníku, který byl umístěn na sociální síť. Nejprve měl být dotazník umístěn na stránky italských komunit v USA na sociální síti Facebook, avšak po měsíci čekání bez odpovědi, byl přemístěn na sociální síť Reddit, která je kompletně anonymní. Dotazník byl vytvořen v programu Google Forms a kopíroval otázky, které byly využity i pro polostrukturovaný rozhovor. Otázky byly otevřené, tedy respondenti měli možnost odpovědět vlastními slovy, jak uznali za vhodné. Tyto otázky se týkaly znalosti italštiny, italské kultury, původu respondentů a v neposlední řadě byly otázky ohledně emigrace jejich předků. Respondentů nebylo třeba mnoho, i přesto se jich našlo

poměrně dost za velice krátkou dobu. Dotazník mohl být vyplněn zcela anonymně a respondenti, této možnosti využili, proto jsou odpovědi v praktické části uváděny bez jakýchkoli osobních informací o respondentovi. Jedinou povinnou osobní informací byl věk – pro upřesnění časové osy – tedy pro stanovení a porovnání, která generace emigrovala z Itálie. Respondentům též byla nabídnuta možnost poslat své odpovědi na dotazované otázky přes email z důvodu nedostatku místa pro vyplnění v dotazníku, čehož jedna respondentka využila a její odpovědi byly velice detailní. Všechny výpovědi bylo třeba přeložit z angličtiny do češtiny, k čemuž byl použit internetový překladač DeepL,¹ převážně pro kontrolu.

Dalším krokem v praktické části bakalářské práce bylo komparovat výpovědi respondentů a narátorky s historickými prameny a studii zabývajícími se právě italskou migrací do USA či Italy v amerických městech. V neposlední řadě zjistit jaký tedy mají respondenti, jako potomci italských migrantů do USA, vztah k Itálii a její kultuře.

¹ Odkaz na použitý internetový překladač DeepL: <https://www.deepl.com/translator>

3 Teoretická východiska

3.1 Stručná historie

Pro pochopení určitých souvislostí, proč vůbec začala migrace Italů, je nutné začít stručnými dějinami celé země – od období těsně před sjednocováním Itálie (risorgimento) až do období po druhé světové válce, kdy je tato epocha v dějinách Itálie nejpodstatnější z pohledu právě italské migrace.

3.1.1 Savojská dynastie

Důležitou roli v italské historii hrál jeden z nejstarších evropských šlechtických rodů – dynastie Savojských. Ačkoli má tento rod původ v Burgundském království, tedy v dnešní Francii, je pokládán za rod italský, jelikož velice napomohl ke sjednocení Itálie. Jméno dynastie je odvozeno od oblasti Savojska, která je dnes rozdělena mezi Itálii, Francii a Švýcarsko. Savojské hrabství vzniklo v roce 1003 a v roce 1416 bylo povýšeno na vévodství císařem Zikmundem Lucemburským, synem Karla IV, a zahrnovalo území dnešního Piemontu a údolí Aosta. Mezi 16.-18. stoletím bylo Savojsko několikrát obsazeno a okupováno. Po válce o španělské dědictví, kdy se Savojsko připojilo na stranu rakouských Habsburků, získalo Sicilské království.² V roce 1720 získalo Savojské vévodství výměnou za Sicílii Sardinii a celé území dostalo název Sardinské království (Savojsko, Piemont, Sardinie a Montferrat), jehož centrem byl Piemont a hlavním městem se stal Turín.³ V období velkých francouzských válek (francouzské revoluční války a napoleonské války) od roku 1792 až do roku 1815 bylo Savojsko a poté i Piemont okupovány Francií, prakticky až do sjednocení Itálie.⁴ Po napoleonských válkách rozhodl Vídeňský kongres, že se k Sardinskému království připojí ještě Janovské vévodství.⁵

² BLACK, Jeremy. Stručné italské dějiny. Přeložil Aleš VALENTA. Voznice: Leda, 2020. Státy a národy. ISBN 978-80-7335-658-3. s. 112-113.

³ Tamtéž, s. 129-130.

⁴ Tamtéž, s. 156-157.

⁵ Tamtéž, s. 169.

3.1.2 Risorgimento 1815-1870

Po obnovení francouzské moci byly některé italské státy připojeny k Rakousku (Lombardsko-benátské království, Modena, Toskánsko a další středo-italské státy), a právě v těchto státech vzniklo tajné revoluční hnutí „*carbonari*“ – karbonáři, italsky – uhlíři, které mezi lety 1800 až 1831 vyvolávalo povstání proti cizím vládám ve státech Itálie (Romagna, Neapolské království (1820), Piemont, Vévodství modenské, Církevní stát). Tato povstání se dají pokládat za počátek sjednocení Itálie.⁶

V roce 1831 byla karbonářská hnutí nahrazena politicky revolučním hnutím Mladá Itálie založená Giuseppeem Mazzinim. Cílem bylo vyvolávat povstání na územích okupovaných Rakouskem a sjednocení Itálie jako jednotné republiky. Centrem tohoto hnutí se stal Piemont.⁷ Situace v italských státech se začala pozvolna proměňovat po volbě nového papeže, který pod tlakem začal schvalovat reformy. Jeho vzor následovali i další panovníci italských států (Toskánsko a Sardinské království). V tuto chvíli opět zakročilo Rakouské císařství, proto se začalo opět prosazovat hnutí Mladá Itálie. To spustilo sérii povstání po celém Apeninském poloostrově.⁸

První italská válka za nezávislost mezi Rakouským císařstvím a Sardinským královstvím (1848), které bylo podporováno většinou italských států, vypukla po úspěšném lidovém povstání v Miláně. Válka skončila vítězstvím Rakušanů. Porážka vyvolala další vlnu povstání, opět v čele s Mazzinim, kdy se povstalcům podařilo vyhnat panovníka Toskánska a papeže z Říma a vyhlásili zde Římskou republiku, která měla jen pětiměsíční trvání (únor 1849 až červenec 1849). V Sardinském království se pokusili o neúspěšný převrat, který skončil abdikací tehdejšího panovníka Karla Alberta, ve prospěch jeho syna Viktora Emanuela II. Povstalcům v čele s Mazzinim a Giuseppeem Garibaldim se dařilo držet Řím a Benátky do chvíle, než zakročila Francie a do Říma poslala vojáky, kteří zvítězili a obsadili Řím a později i Benátky.⁹

Následovalo období neúspěchů pro povstalce. V tomto období se do popředí italských států dostalo Sardinské království, které bylo poslední konstituční monarchií na

⁶ BLACK, Jeremy. Stručné italské dějiny. Přeložil Aleš VALENTA. Voznice: Leda, 2020. Státy a národy. ISBN 978-80-7335-658-3. s. 169-170.

⁷ Tamtéž, s. 170-171.

⁸ Tamtéž, s. 171-174.

⁹ Tamtéž, s. 174-175.

poloostrově, kde pokračovala úspěšná reformní politika. V roce 1852 se na post předsedy vlády dostal Camillo Benso Cavour, který se spojil se stranou umírněných a začal s reformou hospodářství, dále nechal stavět železnice a zavlažovací kanály. Otevřel Národní banku a omezil vliv náboženství (rušení klášterů). Cavour se dlouhodobě snažil získat si francouzského císaře a ke konci 50. let 19. století se domluvili na předběžném novém rozdělení Itálie na sever, střed s novým panovníkem a zachování Království obojí Sicílie, ale s novou vládnoucí dynastií. Tyto tři nové státy měly vytvořit konfederaci s předsednictvím papeže, který by si mohl ponechat Řím a okolí. Výměnou za toto rozdělení měla Francie získat Savojsko a oblast kolem Nice. Tuto dohodu potvrdil sňatek dcery sardinského krále a syna francouzského císaře.¹⁰

Avšak v dubnu 1859 dostalo Sardinské království ultimátum od Rakouského císařství a krátce na to vypukla druhá italská válka za nezávislost, ale tentokrát se Francie přidala na stranu Sardinského království. Sardinsko-francouzská strana byla již od počátku války úspěšná, získala Milán a dvakrát pak rakouskou stranu porazila. Válka skončila podepsáním míru ve Villafrance, kdy Rakousko ztratilo Lombardii.¹¹

Na začátku roku 1860 se konala referenda, která rozhodla o tom, že Savojsko a oblast kolem Nice se opravdu připojí k Francii a Parma, Toskánsko a Modena se připojili k Sardinskému království. Tedy celý sever Itálie kromě Benátska byl sjednocen. Giuseppe Garibaldi se s jeho tisícovkou však rozhodl dobýt Sicílii, kde probíhala vzpoura proti bourbonské dynastii. Mnoho povstalců se k němu přidalo a dobyli Palermo. Garibaldiho jednání se nezamlouvalo králi Sardinského království ani Cavourovi a poslali směrem na jih vojenské jednotky. Během toho v jižní Itálii proběhlo referendum o připojení k Sardinskému království, které dopadlo ve prospěch připojení. Vojenské jednotky, které postupovali na jih, s povolením francouzského císaře obsadily značnou část Papežského státu, kromě Lazia (oblast kolem Říma). Poté padla poslední bourbonská pevnost a 4. března 1861 bylo sardinským parlamentem vyhlášeno sjednocení Itálie. Vznikl nový sjednocený stát Italské království.¹²

Posledním krokem risorgimenta bylo připojit Benátsko a Lazio s Římem. Benátsko bylo připojeno v roce 1866 po prusko-rakouské válce, kdy se Italské království připojilo na

¹⁰ BLACK, Jeremy. Stručné italské dějiny. Přeložil Aleš VALENTA. Voznice: Leda, 2020. Státy a národy. ISBN 978-80-7335-658-3. s. 180-181.

¹¹ Tamtéž, s. 179-180.

¹² Tamtéž, s. 181-182.

stranu vítězného Pruska.¹³ Ve stejném roce musely oblast Lazio opustit francouzské jednotky a hlavní město Italského království bylo přesunuto z Turína do Florencie. Problémy nastaly při pokusech o získání Papežského státu a převážně jeho hlavního města Říma, které bylo již od roku 1848 okupováno francouzskými jednotkami. Italové se několikrát v čele s Garibaldim pokusili o získání Říma, ale pokaždé byli poraženi. Až 20. září 1870, kdy Francie prohrála válku s Pruskem, se italským jednotkám podařilo dostat do Říma a z Říma se stalo nové hlavní město. Tímto okamžikem končí risorgimento.¹⁴

3.1.3 Období před první světovou válkou

K moci se roku 1874 dostala levice, která zavedla transformismus. Toto období bylo érou socialismu. Jeho myšlenkou bylo uzavírání vládních koalic pro zajištění parlamentní většiny, ve skutečnosti však šlo o velmi zkorumpovaný a autoritářský režim, který si hlasy menších stran kupoval. V této době se výrazně zhoršil ekonomický stav na jihu Itálie. Levicová vláda požadovala vyšší finanční podporu pro jižní regiony, ty se však kvůli korupci této pomoci nikdy nedočkaly. Byla zaváděna tvrdá diktátorská opatření – zákaz veřejných shromáždění, vyhnanství na ostrovy kolem Itálie pro nepohodlné lidi a zavedl se vojenský režim. Avšak byla zrušena povinná výuka náboženství ve školách a bylo zavedeno povinné a dobře dostupné základní vzdělání a zrušeno zatýkání pro dluhy.¹⁵

V 70. až 90. letech 19. století se Itálie pokusila o získání dalších koloniálních území. Itálie byla Německem a Rakouskem vybízena k obsazení Tunisu, kde žila italská menšina, k tomu se však Itálie neodhodlala. Roku 1885 získala Itálie území Eritrei od Britů a zřídila zde Italskou Eritreu. Poté se Italové snažili získat i Etiopské císařství. Etiopané se však ubránili.¹⁶

V roce 1892 se do čela vlády dostal Giovanni Giolitti, jehož vláda padla rok po jeho prvním zvolení. Opětovně byl zvolen roku 1903. Giolitti se snažil zaostalé obyvatele jihu (87% obyvatel Sicílie bylo negramotných)¹⁷ nenechat zasahovat do politiky a snažil si získat pouze severské Italy. V jižní Itálii chyběli vlastníci půdy, protože většina z nich emigrovala.

¹³ BLACK, Jeremy. Stručné italské dějiny. Přeložil Aleš VALENTA. Voznice: Leda, 2020. Státy a národy. ISBN 978-80-7335-658-3. s. 187.

¹⁴ Tamtéž, s. 188.

¹⁵ Tamtéž, s. 195-196.

¹⁶ Tamtéž, s. 199-200.

¹⁷ Tamtéž, s. 192.

Zvedla se vlna povstání, která skončila až hladomorem. Roku 1911 byl v Somálsku vyhlášen protektorát a byla vyslána vojska do Libye. Naděje na liberalismus v Itálii se definitivně rozplynuly v roce 1920, kdy se do čela vlády opět dostal Giovanni Giolitti. Poté Itálie obsadila část řeckých ostrovů zvaných Dodekany poblíž tureckého pobřeží, včetně ostrova Rhodos. Na jaře roku 1914 se stal předsedou vlády Antonio Salandra, následně v červnu stejného roku vypuklo povstání známé jako „červený týden“. Toto povstání bylo potlačeno až zásahem italské armády.¹⁸ Následně po atentátu v Sarajevu (červen) vyhlásilo Rakousko-Uhersko 28. července 1914 válku Srbsku, a tím začala první světová válka.

3.1.4 První světová válka

Ačkoli byla Itálie součástí Trojspolku, od dohody se během první světové války distancovala.¹⁹ Z počátku Itálie zastávala neutrální postavení k válce, to však italskou společnost dělilo na dvě skupiny – socialisty, kteří byli proti válce a na nacionalisty, kteří válku podporovali. Již v této době se začal prosazovat Benito Mussolini, který vybízel k zapojení Itálie do války, jinak bude vláda čelit revoluci. Záminkou pro zapojení do války bylo získání území od Rakouska-Uherska, která obývali Italové.²⁰ V dubnu 1915 se Itálie po podepsání Londýnské dohody zapojila do první světové války na straně Trojdohody (Velké Británie, Francie a Ruska a dalších spojenců) proti ústředním mocnostem (Německé císařství, Rakousko-Uhersko, Osmanská říše a Bulharsko).²¹

V roce 1916 se italským vojákům stále nedařilo postupovat, spíše naopak, byli zatlačováni stále více do vnitrozemí od rakousko-uherských hranic. V roce 1917 byli Italové poraženi nejdříve na řece Soči a poté v bitvě u Caporetta.²² Po pádu Ruského impéria a nástupu bolševiků v Rusku v čele s Leninem, se v Itálii zvedla vlna povstání a stávek pro ukončení války. Po řadě dalších válečných neúspěchů byl vyměněn premiér, který přijal pomoc od spojenců a průběh války pro Itálie se začal obracet k lepšímu. I na ostatních frontách se začal průběh války obracet a 11. listopadu 1918 bylo podepsáno příměří v

¹⁸ BLACK, Jeremy. *Stručné italské dějiny*. Přeložil Aleš VALENTA. Voznice: Leda, 2020. Státy a národy. ISBN 978-80-7335-658-3. s. 197-202.

¹⁹ Tamtéž, s. 201.

²⁰ Tamtéž, s. 202-203.

²¹ PROCACCI, Giuliano. *Dějiny Itálie*. 2. vydání. NLN – Nakladatelství Lidové noviny, 2007. ISBN 80-7106-721-0. s. 323.

²² BLACK, Jeremy. *Stručné italské dějiny*. Přeložil Aleš VALENTA. Voznice: Leda, 2020. Státy a národy. ISBN 978-80-7335-658-3. s. 203-205.

Compiègne a na všech frontách se přestalo válčit.²³ Formálně však byla první světová válka ukončena o rok později (1919) pařížskou mírovou konferencí, kde byly podepsány mírové smlouvy mezi státy Dohody a Ústředními mocnostmi. Důsledkem první světové války byl rozpad několika významných říší, a to Ruského impéria, Rakouska-Uherska, Německého císařství a Osmanské říše.²⁴ Italové nebyli spokojeni s výsledným poválečným rozdělením území a v následujících letech italští nacionalisté obsadili město Rijeka v Chorvatsku u Jaderského moře.²⁵

3.1.5 Fašismus v Itálii a druhá světová válka

Než se Mussolini dostal v roce 1922 k moci, byl žurnalistou pro socialistické noviny a byl proti okupaci Libye. Avšak během první světové války byl vyloučen ze socialistické strany a založil si vlastní noviny, ve kterých publikoval své názory. Po státním převratu, „Pochodu na Řím“, v říjnu roku 1922 se moci chopil právě Benito Mussolini, který o tři roky dříve založil první fašistickou organizaci, která se v roce 1921 přetvořila, přijetím nacionalistického a konzervativního programu, na Národní fašistickou stranu se 700 000 členy.²⁶ Ihned poté co se stal předsedou vlády, byl svými podporovateli jmenován na „*Il Duce*“ (*Vůdce*)²⁷ ²⁸ a začal se formovat jeho osobnostní kult – byl viděn jako zachránce italského národa, a to mu přidávalo na oblíbenosti mezi lidmi.²⁹ Po zmanipulovaných volbách v roce 1924 se fašistům podařilo získat parlamentní většinu a kdokoli kdo jim oponoval byl zlikvidován. Během následujících let Mussolini úspěšně zakázal všechny ostatní politické strany a zavedl autoritativní formu vlády.³⁰ Mussolinimu se podařilo v roce 1935 obsadit Etiopii³¹ a v roce 1939 anektoval Albánii. Již v roce 1936 byla podepsána

²³ KERSHAW, Ian. *Do pekel a zpět: Evropa 1914–1949*. Praha: Argo, 2017. ISBN: 978-80-257-2301-2. s. 72-73.

²⁴ BLACK, Jeremy. *Stručné italské dějiny*. Přeložil Aleš VALENTA. Voznice: Leda, 2020. Státy a národy. ISBN 978-80-7335-658-3. s. 204.

²⁵ Tamtéž, s. 209.

²⁶ Tamtéž, s. 214.

²⁷ MIKULÁŠ, Mgr. Roman a PhDr. Ilona BALKÓ. *Školní slovník cizích slov*. Bratislava: Příroda, 2007. ISBN 978-80-07-01491-6. s. 122.

²⁸ BLACK, Jeremy. *Stručné italské dějiny*. Přeložil Aleš VALENTA. Voznice: Leda, 2020. Státy a národy. ISBN 978-80-7335-658-3. s. 219.

²⁹ Tamtéž, s. 215.

³⁰ Tamtéž, s. 216.

³¹ Tamtéž, s. 224.

italsko-německá smlouva o spojení³², ke které se později přidalo ještě Japonsko, zvaná jako Fašistická osa nebo Osa Berlín-Řím-Tokio.

Když 1. září 1939 vypukla druhá světová válka, Itálie se do ní z počátku nezapojila, až 10. června 1940 vyhlásila válku Británii a oslabené Francii, od které chtěla získat Savojsko, oblast kolem Nice, Korsiku a jejich africké kolonie – Tunisko a Alžírsko.³³ Avšak dřív, než měli Italové šanci zaútočit, vyhlásilo nacistické Německo Vichistickou Francii, což se Mussolinimu nelíbilo, nárokováná území získal až po jejím pádu v roce 1944. Italské námořnictvo bylo během války obávaným soupeřem, kdy se mu podařilo získat několik ostrovů a zničit mnoho zásobovacích konvojů ve Středoziemním moři. V letech 1940-1941 se Italové pokusili o invazi do Řecka z obsazené Albánie, která nebyla úspěšná.³⁴ V dubnu 1941 byl za pomoci chorvatských Ustašovců a Německa vyhlášen loutkový fašistický stát – Nezávislý stát Chorvatsko, díky kterému měla Itálie pod kontrolou celé Jaderské moře. V Chorvatsku proti sobě stáli Ustašovci (fašistická ultranacionální strana) v čele s Ante Pavelićem a jugoslávští partyzáni (komunistická antifašistická strana) pod vedením Josipa Broze Tita. V severní Africe se Italům nedařilo a jejich postup byl zachráněn až pomocí od německého generála Rommela, kdy Italové obsadili část Egypta, avšak v roce 1943 byly všechny jednotky (italské i německé) nuceny ustoupit na Sicílii.³⁵ Ve stejném roce se italští vojáci, po řadě neúspěchů na všech frontách, začali bouřit a chtěli ukončení války. V červenci 1943 byla spojeneckými vojsky uskutečněna úspěšná invaze na Sicílii. Italské jednotky nekladly odpor, a proto byla obrana Itálie závislá na německých vojácích.³⁶ Po těchto neúspěších ztratil Mussolini podporu italské společnosti. Tato skutečnost vedla krále Itálie Viktora Emmanuela III. i členy fašistické strany k tomu, že nechali Mussoliniho odstranit z vlády. Nejprve byly králi Itálie vráceny jeho pravomoci, následně byl Mussolini zbaven postu premiéra, byl nahrazen Petrem Badogliem a ihned poté byl zatčen. Badoglio obratem zakázal fašistickou stranu a v září roku 1943 byl podepsán mír se Spojenci. I přes zatčení se Mussolini dostal s pomocí Němců na svobodu a v prosinci 1943 vyhlásil na severu Itálie Republiku Sáló, která se stala loutkovým státem Německa. Tímto okamžikem vypukla

³² BLACK, Jeremy. *Stručné italské dějiny*. Přeložil Aleš VALENTA. Voznice: Leda, 2020. Státy a národy. ISBN 978-80-7335-658-3. s. 226-228.

³³ Tamtéž, s. 229-230.

³⁴ Tamtéž, s. 231.

³⁵ Tamtéž, s. 234-236.

³⁶ Tamtéž, s. 237.

italská občanská válka, na jedné straně stála Republika Sáló spolu s německými jednotkami a na druhé straně Italské království a vojáci Spojenců.³⁷ Krátce po podepsání míru se Spojenci vtrhli do Říma němečtí vojáci a začali terorizovat obyvatelstvo. Okupace Říma skončila v roce 1944 s postupem spojeneckých jednotek.³⁸

Benito Mussolini byl 27. dubna 1945 zajat italskými partyzány, když se snažil opustit Itálii a hned následujícího dne byl popraven za velezradu.³⁹ Dne 2. května 1945 se německé jednotky v Itálii vzdaly a italská občanská válka byla u konce. Druhá světová válka v Evropě oficiálně skončila o 6 dní později 8. května 1945.

3.1.6 Období po druhé světové válce

V Itálii po druhé světové válce padla monarchie u společnosti do nelibosti. 2. června 1946 se v celém Italském království konalo referendum o zachování monarchie či vyhlášení republiky,⁴⁰ ve kterém poprvé v historii Itálie mohly volit i ženy.⁴¹ Hlasy pro i proti monarchii byly vyrovnané (jižní část poloostrova byla pro zachování monarchie a severní část byla pro vyhlášení republiky), avšak výsledek 54,27 % pro republiku ukončil existenci Italského království.⁴² V Itálii byla republika vyhlášena 12. června 1946.

Ve volbách v roce 1948 vyhrála v Itálii křesťansko-demokratická strana a Itálie byla připojena k západnímu bloku, přijala Marshallův plán, vstoupila do NATO a v roce 1958 se stala spoluzakladatelem EHS (Evropského hospodářského společenství). Zdevastované italské hospodářství se během 50. a 60. let 20. století vzbudilo a mohlo se srovnávat s dalšími zeměmi západního bloku,⁴³ bohužel na konci 60. let se dostavila ekonomická krize. Od 70. let začaly Itálii otřásat politické nepokoje, teroristické skupiny a rostoucí vliv mafie, které přetrvávaly až do 90. let⁴⁴

³⁷ BLACK, Jeremy. *Stručné italské dějiny*. Přeložil Aleš VALENTA. Voznice: Leda, 2020. Státy a národy. ISBN 978-80-7335-658-3. s. 239-242.

³⁸ Tamtéž, s. 243-244.

³⁹ Tamtéž, s. 244.

⁴⁰ Tamtéž, s. 250.

⁴¹ Tamtéž, s. 251.

⁴² DIETER, Nohlen a Philip STÖVER. *Elections in Europe: A data handbook*. Germany: Nomos, Baden-Baden, 2010. ISBN 978-3-8329-5609-7. s. 1047

⁴³ BLACK, Jeremy. *Stručné italské dějiny*. Přeložil Aleš VALENTA. Voznice: Leda, 2020. Státy a národy. ISBN 978-80-7335-658-3. s. 251-252.

⁴⁴ Tamtéž, s. 257-259.

3.2 Italská kultura

Itálie má velice bohatou kulturu. Na jejím území se vystřídalo mnoho významných civilizací již od starověku, kdy zde zakládali města Féničané, Řekové, Etruskové či Vikingové, přes civilizaci starověkého Říma, vznik křesťanství a s ním spojené přesunutí centra katolické církve do Říma, přes gotiku, rozkvět veškerého umění během renesance, výstavby mnoha kostelů v období baroka, návrat k antické kultuře během neoklasicismu, až po moderní kulturu.⁴⁵

Italský stát je oproti ostatním evropským státům mladý, vznikl až na konci 19. století, proto jsou zde velice zřetelně patrné kulturní rozdíly mezi jednotlivými regiony. Mnoho oblastí, které sdílí hranice s jinými státy nebo dlouho byly součástí jiných států, často sdílí kulturu právě tohoto státu. Co se týká vlastenectví neváže se k celému státu, ale k jednotlivým regionům, městům či obcím. Patriotismus k celému státu Itálie se projevuje výhradně v komunitách v zahraničích, ale příslušnost k určitému regionu či městu bývá nadřazenější.⁴⁶

K významným pojmům kultury v Itálii patří náboženství. Tomu odpovídá i to, že přibližně 80% obyvatel Itálie se hlásí ke katolické víře. Ale vzhledem k tomu, že legislativa nedovoluje jakkoli monitorovat příslušnost k náboženské víře, jsou toto jen odhady. Itálie a její hlavní město Řím jsou centrem katolické víry, i přesto se Itálie v roce 1984 zřekla katolické víry jako národního náboženství, aby byla v zemi zachována náboženská svoboda. I když se počty věřících každým rokem snižují, většina Italů je oddána, pokřtěna či pohřbena podle tradic katolické církve, sami se za aktivní vyznavače nepokládají. Mnoho Italů se stále zúčastňuje pravidelných nedělních mší. Na tom je zřejmé, že katolicismus stále ovlivňuje denní život a tradice italských obyvatel. Mnoho italských zvyků, tradic a svátků právě proto vychází přímo z katolické víry.^{47 48}

V Itálii se slaví několik státních svátků a křesťanské svátky. V lednu (1.1.) se slaví Nový rok – Capodanno. Obdoba našich Vánoc se nazývá Epifanie – Epifania nebo Befana

⁴⁵ GORDON, Jonathan a ZIMMERMANN, Kim Ann. *Live science* [online]. 22.7. 2022 [cit. 2022]. Dostupné z: <https://www.livescience.com/44376-italian-culture.html>

⁴⁶ EVASON, Nina. *Culture Atlas: Core Concepts* [online]. 2017 [cit. 2022]. Dostupné z: <https://culturalatlas.sbs.com.au/italian-culture/italian-culture-core-concepts#italian-culture-core-concepts>

⁴⁷ GORDON, Jonathan a ZIMMERMANN, Kim Ann. *Live science: Religion in Italy* [online]. 22.7. 2022 [cit. 2022]. Dostupné z: <https://www.livescience.com/44376-italian-culture.html#section-religion-in-italy>

⁴⁸ EVASON, Nina. *Culture Atlas: Religion* [online]. 2017 [cit. 2022]. Dostupné z: <https://culturalatlas.sbs.com.au/italian-culture/italian-culture-religion#italian-culture-religion>

– slaví se 6. ledna. Epifanie z řečtiny znamená zjevení (Zjevení Páně) a v křesťanství se takto označuje den, kdy přišli tři králové uctít narození Páně. Druhý název Befana je podle ošklivé čarodějnice, která právě 6. ledna nosí dětem v Itálii dárky. Podle legendy hledala Befana při narození Ježíše Betlém, ale nikdy ho nenašla, a tak hledá dodnes.⁴⁹ Dalším svátkem jsou Velikonoce, Boží hod velikonoční či jen Velikonoční neděle – Pasqua a Velikonoční pondělí – Pasquetta, Lunedì dell'Angelo. Těmto svátkům předchází 40denní půst a svatý týden, který je zakončen právě Velikonoční nedělí a pondělím, ty mají proměnlivé datum, stejně jako v České republice, připadají na první neděli a pondělí po prvním úplňku po jarní rovnodennosti. Dále slaví 25. dubna Den osvobození – Festa della Liberazione, což je den osvobození Itálie za italské občanské války, která probíhala během druhé světové války. Stejně jako v ČR se 1. května slaví Svátek práce – Festa del Lavoro/Festa dei Lavoratori. Rozhodnutí o založení Italské republiky v roce 1946 se připomíná 2. června Dnem republiky – Festa della Repubblica. Dalším svátkem je křesťanský svátek Nanebevzetí Panny Marie – Feagosto/Assunzione della B. V. Maria, který připadá na den 15. srpna. První den v listopadu (1.11.) se slaví Slavnost Všech svatých – Tutti i Santi. V prosinci se slaví křesťanské svátky a to, na 8. prosince Neposkvrněné početí Panny Marie – Immacolata Concensione della B.V. Maria, 25. prosince První svátek vánoční – Natale a jako poslední 26. prosince Svátek svatého Štěpána – Santo Stefano.^{50 51}

Se svátky se pojí kuchyně, italská kuchyně je známá a oblíbená po celém světě a také některé národní kuchyně ovlivnila, například v USA. Jak bylo již mnohokrát řečeno Itálie je rozštěpený stát, a to platí i u jídla. Každý region za národní italské jídlo považuje něco jiného či jinou variantu daného pokrmu. Výrazné rozdíly můžeme sledovat obecně v kuchyních na severu, ve středu a na jihu Itálie. Na severu jsou běžné pokrmy z ryb, vepřového, uzenin, brambor, polenty, rýže a různých druhů sýrů, pro střed Itálie jsou typické nejznámější pokrmy jako je například boloňská omáčka (italsky: ragù alla bolognese) a pochází odtud i potraviny s chráněnou značkou původu – Parmská šunka (Prosciutto di Parma) a pravý

⁴⁹ ILLES, Judika. *Encyclopedia of Spirits: The Ultimate Guide to the Magic of Fairies, Genies, Demons, Ghosts, Gods & Goddesses* (2009). ISBN 978-0-06-135024-5. s. 269.

⁵⁰ *Governo Italiano – Presidenza del Consiglio dei Ministri: Ufficio del Cerimoniale di Stato* [online]. [cit. 2022]. Dostupné z: https://presidenza.governo.it/ufficio_cerimoniale/cerimoniale/giornate.html. Přeloženo: <https://www.deepl.com/translator>

⁵¹ GORDON, Jonathan a ZIMMERMANN, Kim Ann. *Live science: Italian holidays* [online]. 22.7. 2022 [cit. 2022]. Dostupné z: <https://www.livescience.com/44376-italian-culture.html#section-italian-holidays>

parmezán (Parmigiano Reggiano). Pro jih jsou, díky teplejšímu podnebí, typické pokrmy převážně z rajčat, ať už čerstvých, sušených či svařených do rajčatové omáčky, různých druhů zeleniny (papriky, lilky, kapary, artyčoky, česnek, olivy a olivový olej) a sýru ricotta, ale i pokrmy z masa a vnitřností. Ostrovy Sardinie a Sicílie mají také odlišnou kuchyni. Sardinská kuchyně je podobná severní skládající se z masitých pokrmů (jehněčí a vepřové), různé druhy chleba a sýrů, v sicilské kuchyni se hojně využívá mořských plodů a ryb, citrusů a také mnoho sladkých pokrmů. Nejznámějším italským pokrmem je bezpochyby pizza, která pochází z okolí Neapole. Znamé tiramisu pochází z oblasti Benátska. Dalšími známými italskými dezerty jsou gelato (italská zmrzlina), panna cotta či marcipán a k dezertům patří káva – tradičně espresso, ale i populární cappuccino či caffè latte. Itálie je také známá pro pěstování a výrobu vína. Umění výroby vína a pěstování vinné révy se do Itálie dostalo již s etruskými, fénickými a řeckými osadníky a nadále bylo rozvíjeno Římany, kteří víno vyráběli ve velkém. Dnes je Itálie jedním z největších a nejznámějších výrobců vína na světě.⁵²

3.3 Stručné informace o italském jazyce

Odlišné zvyky a tradice, a i nestejně dějiny pro různé regiony se také pojí s původem italského jazyka. Italština je jazyk indoevropské jazykové rodiny a dále se řadí mezi románské jazyky společně se španělštinou, portugalštinou, rumunštinou, moldavštinou, francouzštinou a jejich dalšími dialekty. Italština používá písmo latinku a řadí se přímo do italománských jazyků. Oficiálně tento jazyk používá 76 milionů lidí, neoficiálně až 100 milionů.

Úředním jazykem je italština v Itálii, San Marinu a ve dvou švýcarských kantonech (Ticino a Grigioni). Italština je druhým úředním jazykem ve Vatikánu a v částech Slovinska a Chorvatska, kde se vyskytují italské menšiny. Dále je italština používána mezi italskými imigranty v USA, Argentině, Brazílii, Venezuele, Kanadě, Austrálii a Lucembursku.⁵³

První texty, které se dají označit jako italské, jsou z konce 8. či z počátku 9. století, některé zdroje uvádějí, že to byly texty až z 10. století. Avšak spisovná italština pochází až

⁵² GORDON, Jonathan a ZIMMERMANN, Kim Ann. *Live science: Italian food* [online]. 22.7. 2022 [cit. 2022]. Dostupné z: <https://www.livescience.com/44376-italian-culture.html#section-italian-food>

⁵³ GORDON, Jonathan a ZIMMERMANN, Kim Ann. *Live science: Languages of Italy* [online]. 22.7. 2022 [cit. 2022]. Dostupné z: <https://www.livescience.com/44376-italian-culture.html#section-languages-of-italy>

ze 14. století, kterou rozvedl Dante Alighieri kombinací toskánštiny a jihoitalských dialektů, proto je moderní italština odvozena z toskánštiny převážně dialektu z okolí Florencie. Po sjednocení Itálie byl jako úřední jazyk vybrán toskánský dialekt, avšak díky vysoké negramotnosti, převážně na jihu Itálie, byly v běžném životě stále hojně využívány i jiné dialekty.

Italština vznikla z hovorové (vulgární) latiny. Kvůli rozdrobenosti Itálie existovalo a stále existuje velké množství italských dialektů, jelikož každý vznikl v určitém státě jiným způsobem, dva lidé mluvící odlišnými italskými dialekty si nemusí rozumět. Je důležité si uvědomit, že italské dialekty nejsou dialekty moderní italštiny, ale jsou dialekty hovorové latiny. Formálně se tedy v Itálii mluví italsky a italština je používána pro oficiální a úřední záležitosti, ale v běžném životě (v rodině, mezi přáteli apod.) lidé stále používají dialekty příslušné danému regionu. Některé dialekty jsou považovány za samostatné jazyky, furlaština, ladínština a sardinština, které mají oficiální status na místních úrovních. Furlaština, ladínština a románština (používána ve Švýcarsku) se řadí do skupiny rétorománských jazyků, kvůli jejich podobnosti, avšak nelze říct, že jsou to dialekty jednoho jazyka, mluví se jimi v horských oblastech na severu Itálie. Dalšími dialekty a jazyky používanými v Itálii jsou venetština, neapolština, piemonština/piedmonština, lombardština, ligurština, monegaština, emiliština, sicilština, istrijsština, okcitánština, franko-provensálština, katalánština a romanesco.⁵⁴

⁵⁴ KOKAISL, Petr. *Etnické minority v Evropě*. V Praze: Česká zemědělská univerzita, Provozně ekonomická fakulta, 2014. ISBN 978-80-213-2524-1. s. 22.

3.4 Migrace

Před tématem historie italské migrace do USA je třeba pochopit definici pojmu migrace, jaké druhy migrace existují a z jakých důvodů lidé vůbec migrují.

Migrace, přesněji lidská migrace, označuje pohyb lidí s cílem někde se usadit, stěhování, změnu lokace v prostoru. Za lidskou migraci se dá považovat jak přemístění v rámci země, ze které migranti pocházejí, tak samozřejmě přemístění do cizích zemí. Mezi migraci se nepočítá pohyb kočovných národů (jak kde), ani cestování, dojíždění za prací či náboženské poutě, jelikož zde chybí záměr usadit se na novém místě. Některé zdroje uvádějí jako migraci i dočasnou migraci jako jsou lidé co dojíždějí za prací, zůstanou v zemi například půl roku a poté se zase vrátí, v angličtině také „*guest workers*“.⁵⁵

V rámci migrace se také oddělují pojmy emigrace a imigrace. Emigrace znamená opuštění nebo vystěhování ze země, odkud daný emigrant pochází do země jiné. Důležité je také rozdělení na dobrovolnou emigraci, což je vystěhování a nedobrovolnou emigraci, ta se dá nazývat jako vyhnanství či exil. Na druhou stranu imigrace znamená přistěhování do jiné země, než je země původu migranta. Z pohledu původních obyvatel mohou být imigranti či přistěhovalci viděni jako cizí element v jejich společnosti.⁵⁶

S pojmem migrace se v dnešní době setkáme poměrně často a mnohými je považován za problém moderní doby. Avšak migrační tendence se objevují již v pravěku, kdy lovci následovali zvířata, která lovili, ve středověku se lidé z venkova stěhovali do měst, která se stala ekonomickými centry a měli zde jistotu bezpečí. V novověku se díky zámořským objevům začala objevovat mezikontinentální migrace. V dnešní době se migrace dělí podle důvodu na: ekonomickou, sociální, politickou a environmentální. Ekonomická migrace zahrnuje důvody jako je špatná ekonomická situace, vysoká inflace, málo nabídek práce apod. Sociální migrace se vztahuje na obecné podmínky žití – nedostatečná zdravotní a sociální péče, zaostalé školství, nevhodné bydlení i válka apod. Politická migrace se týká nestabilní politické situace v zemi, nesvoboda projevu, náboženství a cenzura, autoritářská vláda apod. Jako poslední environmentální ta zahrnuje veškeré přírodní katastrofy – zemětřesení, povodně, tornáda či hurikány, sucho apod.⁵⁷

⁵⁵ *Global Issues: Migration* [online]. United Nations [cit. 2023-11-26]. Dostupné z: <https://www.un.org/en/global-issues/migration>

⁵⁶ Tamtéž

⁵⁷ Tamtéž

Migrace se řídí tzv. „push“ a „pull“ faktory. „Push“ faktory jsou negativní aspekty, kvůli kterým lidé odchází/emigrují z původní země pobytu do nové, zatímco „pull“ faktory jsou pozitivní věci, které naopak lákají imigranty, aby se do dané země přistěhovali. Mezi tyto faktory řadíme míru bezpečnosti (nejen kriminalitu, ale i diskriminaci), stav životního prostředí, politickou stabilitu, ekonomickou situaci a poskytované služby a možnosti zaměstnání. Záleží na úrovni těchto faktorů, pokud jsou dostačující či nadprůměrné – jedná se o „pull“ faktory, pokud jsou nedostačující, podprůměrné či neexistující – jedná se „push“ faktory. Příklady „push“ a „pull“ faktorů a zemí, ve kterých se vyskytují:⁵⁸

PUSH – Nedostatečné služby, vysoká nezaměstnanost, vysoká kriminalita, malá úroda, sucho, časté přírodní katastrofy, obecná chudoba, válka.

- Mexiko (Jižní Amerika)
- Sýrie, Irák, Afganistán
- Rusku (obecná chudoba, nyní sankce)
- Ukrajina (válka)
- Polsko (změna podmínek možností interrupce)

PULL – Lepší zdravotnická péče, menší riziko přírodních katastrof, větší bezpečnost v zemi (nižší kriminalita), lepší nebo více pracovních příležitostí, politická stabilita nebo demokracie.

- USA
- Německo
- Francie
- Velká Británie

3.5 Stručná historie italské migrace do USA

Tato kapitola se soustředí stručně pouze na historii italské migrace na území dnešních Spojených států, jelikož pojmut veškerou migraci do USA by bylo velice náročné a pro tuto práci nepodstatné.

⁵⁸ *Bitesize: Migration* [online]. BBC [cit. 2023-11-26]. Dostupné z: <https://www.bbc.co.uk/bitesize/guides/z3p4b82/revision/1>

3.5.1 První Italové na americkém kontinentu

Prvním Italem, který stanul na americkém kontinentu byl Kryštof Kolumbus, který tento Nový svět v roce 1492 objevil. Ačkoli se Kolumbus plavil pod španělskou vlajkou, byl původem Ital z Janova.⁵⁹ Avšak Kolumbus se nevyločil v severní Americe, ale na ostrovech v Karibiku, které jsou dnes známy jako Bahamy.⁶⁰ Jeho současníkem byl Amerigo Vespucci, který doplul až na pevninskou část nového kontinentu, který podle něj poté dostal své jméno.⁶¹ Dalšími významnými objeviteli byli John Cabot (italsky: Giovanni Caboto) a jeho syn Sebastian, kteří jako první prozkoumali východní pobřeží severní Ameriky a Giovanni da Verrazzano byl prvním Evropanem, který zmapoval východní pobřeží a dostal se do newyorské zátoky. Tyto objevitele však nelze pokládat za migranty, protože se v Americe neusadili.⁶²

Prvním italským imigrantem byl Pietro Cesare Alberti, benátských obchodník, který se usídlil na území dnešního New Yorku v roce 1635.⁶³ Henri de Tonti byl další italský průzkumník, který společně s Francouzi, probádali oblast Velkých jezer na dnešních hranicích USA a Kanady a na konci 17. století založil první evropské osady v Illinois a v Arkansasu. Spoluzaložil město New Orleans a na několik let se stal guvernérem francouzského teritoria Louisiana.⁶⁴ Dalšími Italy, kteří se dostali do Ameriky byli misionáři, kteří měli v Novém světě šířit katolickou víru mezi původními obyvateli. Tito misionáři se dostali až na území dnešního státu Kalifornie.⁶⁵

⁵⁹ SPECHT, Joshua. STOCKLAND, Etienne. *The Columbian Exchange*. CRC Press, 2017. ISBN: 978-1-351-35121-8. s. 23.

⁶⁰ COHEN, Robin. *Migrace: stěhování lidstva od pravěku po současnost*. V Brně: Mapcards.net, 2019. ISBN 978-80-87850-09-1. s. 19.

⁶¹ MCKELVIE, Callum a SZALAY, Jessie. *Live science: Amerigo Vespucci*. [online] 9.2. 2022 [cit. 2022-11-10]. Dostupné z: <https://www.livescience.com/42510-amerigo-vespucci.html>

⁶² CONNEL, William J. *Italians in the Early Atlantic World*. Routledge History of Italian Americans, 2018. ISBN: 978-0-415-83583-1. s. 17-41.

⁶³ KLETT, Joseph R. *Genealogies of New Jersey Families: from the Genealogical Magazine of New Jersey*. Baltimore, MD: Genealogical Pub. 1996. ISBN 978-0806314907. s. 10-12.

⁶⁴ DE TONTY, Henri. *Relation of Henri de Tonti concerning the explorations of La Salle from 1678 to 1683*. Chicago: The Caxton club, 1898; anglický a francouzský text – francouzský text originál výňatek od: MARGRY, Pierre. *Mémoires et documents pour servir à l'histoire des origines francaises des pays d'outre-mer: Découvertes et établissements des Francais dans l'ouest et dans le sud de l'Amérique Septentrionale (1614-1754); Tome 5*. Paris, 1879.

⁶⁵ COHEN, Robin. *Migrace: stěhování lidstva od pravěku po současnost*. V Brně: Mapcards.net, 2019. ISBN 978-80-87850-09-1. s. 22.

V první polovině 18. století se do severní Ameriky stěhovali převážně zámožné a vzdělané rodiny a jedinci ze severu Itálie. V průběhu celého 18. století vzdělaní italští migranti zakládali univerzity po celých dnešních Spojených státech, povětšinou byly tyto univerzity spjaty s náboženstvím.⁶⁶

Kolem 20. let 19. století začali do USA přicházet umělci, výtvarníci, hudebníci a obchodníci, kteří se převážně usídlili na severovýchodě USA poblíž New Orleans v Louisianě.⁶⁷ Zde jich v roce 1850 žilo nejvíce ze všech států. Před rokem 1860 žilo v USA, podle provedeného sčítání lidu, deset tisíc Italů, převážně ze severu Itálie. Během americké občanské války se italští přistěhovalci zapojili do boje na obou stranách, avšak většina z nich byla na straně severní Unie.⁶⁸

3.5.2 Italská diaspora

Italská diaspora je italská emigrace od počátku 19. století do 50. let 20. století a měla několik vln – první vlna od první poloviny 19. století, kdy většina Italů odcházela do Latinské Ameriky (nejvíce do Brazílie a Argentiny), druhá od zhruba 60. let 19. století, kdy právě většina Italů odcházela do Spojených států amerických. Tato diaspora spadá do období masové migrace tzv. „Velké atlantické migrace“, kdy mezi lety 1836 až do začátku první světové války v roce 1914, přišlo do USA přes 30 milionů evropských migrantů.⁶⁹

3.5.3 Italská migrace do USA

Do roku 1880 do Spojených států imigrovali převážně vzdělaní Italové ze severu. Ti poté raději odcházeli do zemí západní Evropy (Francie, Švýcarsko a Francie), jelikož takto byli blíže rodině. Po roce 1880 přistěhovalce ze severu svým počtem výrazně předběhli emigranti z jihu Itálie. V této době (1880–1914) emigrovalo do USA mnoho Italů – převážně tedy z jihu – z různých příčin – útěk před trestem, náboženská svoboda (valdenští protestanté),

⁶⁶ SCHIAVO, Giovanni Ermenegildo. *The Italians in Chicago, a study in Americanization*. Chicago, Ill.: Italian American Publishing Co., 1928.

⁶⁷ BURGAN, Michael. *Italian Immigrants*. Infobase Publishing, 2009. ISBN: 978-1438103594. s. 23-24.

⁶⁸ Tamtéž, s. 26.

⁶⁹ COHEN, Robin. *Migrace: stěhování lidstva od pravěku po současnost*. V Brně: Mapcards.net, 2019. ISBN 978-80-87850-09-1. s. 70-72.

politická situace, hladomor nebo vyhnutí se vojenské službě, vyplnit si svůj americký sen v podobě více a lepších příležitostí a více peněz nebo jen následovali příbuzné a známé.⁷⁰

V následujících letech po sjednocení Itálie nastaly problémy ohledně rozvoje jednotlivých částí Itálie. Zatímco na severu se investovalo do průmyslu a vzdělávání, jižní Itálie byla velice zaostalá, lidé trpěli chudobou a podvýživou a hlavní obživou zde bylo zemědělství. Dalším problémem jihu byl pád feudalismu a rozdělení půdy mezi dědice, to však znamenalo, že nikdo ze zemědělců tak nepracoval na svém, proto začali emigrovat přes Atlantik, kde se živili jako dělníci a zemědělci. Nejprve byl hlavním důvodem emigrace výdělek, aby si mohli dovolit koupit vlastní pozemky zpátky v Itálii.⁷¹ Díky rozvoji zahraniční politiky se v 80. a 90. letech 19. století do Itálie, ale i celé Evropy, začalo importovat levné obilí z Ameriky a v Itálii vypukla zemědělská krize a problémy a rozdíly se ještě více prohlubovaly. Proto dalším důvodem k emigraci byla cesta za lepšími životními podmínkami do USA, kde již někteří měli své rodinné příslušníky.⁷² K dalším důvodům, proč Italové opouštěli svou rodnou zemi byla, kromě špatné ekonomické a politické situace, také epidemie cholery, ale i přírodní katastrofy – zemětřesení a časté sesuvy půdy.⁷³

Italové, kteří imigrovali do USA, zde tvořili čtvrti, které jsou známé jako „Malé Itálie“ (Little Italies). Tyto čtvrti byly vytvářeny v okolí dalších etnických skupin – Irů, Poláků, Němců, Afroameričanů, Židů i Čechů – ve velkých městech jako je New York a Chicago.⁷⁴

V roce 1914 byl příliv evropských migrantů do USA zastaven z důvodu první světové války, jelikož Američané se báli, že by Evropané mohli rozpoutat válku mezi sebou i v USA. Migrace již nikdy nebyla obnovena v takové míře jako před válkou. Toto však bylo pravděpodobně jen záminkou. Skutečnou příčinou ale bylo, že když vypukla první světová válka, v Atlantiku se začaly pohybovat německé válečné ponorky, které ohrožovaly nejen osobní, ale i nákladní lodní dopravu. Avšak co se omezení migrace do USA týče, na vině nebyla pouze válka, ale v roce 1921 a 1924 bylo dokonce přijato několik zákonů, které omezovaly příchod italských přistěhovalců, obecně přistěhovalců z jižní a východní Evropy

⁷⁰ NELLI, Humbert S. *Italians in Chicago, 1880-1930; A Study in Ethnic Mobility (The Urban Life in America S.)* Oxford University Press, 1970. ISBN 978-0195012835. s. 3-4.

⁷¹ Tamtéž, s. 4-5.

⁷² Tamtéž, s. 8-11.

⁷³ BURGAN, Michael. *Italian Immigrants*. Infobase Publishing, 2009. ISBN: 978-1438103594. s. 29.

⁷⁴ SCHIAVO, Giovanni Ermenegildo. *The Italians in Chicago, a study in Americanization*. Chicago, Ill.: Italian American Publishing Co., 1928. s. 45.

a Asie. Tyto zákony byly ještě přísnější, než původní zákon z roku 1790, který specifikoval, že na americké občanství má nárok „svobodná bílá osoba dobrého charakteru“, tedy absolutně diskriminoval afroamerické a většinu asijských obyvatel od získání amerického občanství.⁷⁵

Další vlna nastala v meziválečném období, kdy byl v Itálii na vzestupu fašismus emigrovalo přes půl milionu Italů. Když se fašisté dostali roku 1922 k moci odešlo během prvních pěti let kolem jednoho a půl milionů Italů. V této vlně šlo převážně o příbuzné a rodiny těch, kteří emigrovali již dříve. Později byla emigrace omezena ze strany italské fašistické vlády. Těsně před začátkem druhé světové války se Italům stále dařilo emigrovat. Bohužel během druhé světové války byla Itálie na straně Osy (Berlín-Řím-Tokio). Když Osa vyhlásila v prosinci roku 1941 válku USA, byla ve Spojených státech v únoru 1942 přijata mimořádná výkonná nařízení, která opravňovala vyhoštění obyvatel italského, německého a japonského původu ze západního pobřeží USA.⁷⁶

Období po druhé světové válce se neslo v duchu určitého rozvolnění. Emigrace Italů pokračovala, avšak již v malé míře a mladí italští Američané opouštěli italské čtvrti a tato menšina pomalu začala ztrácet svou uzavřenost. V následujících letech se mnoho Američanů s italským původem stalo úspěšnými v umění, vědě, sportu a dalších oblastech.⁷⁷

⁷⁵ COHEN, Robin. *Migrace: stěhování lidstva od pravěku po současnost*. V Brně: Mapcards.net, 2019. ISBN 978-80-87850-09-1. s. 73-74.

⁷⁶ CANNISTRARO, Philip V., GIANFUSTO, Rosoli. *Fascist Emigration Policy in the 1930s: an Interpretative Framework*. International Migration Review. The Center for Migration Studies of New York, Inc. ISSN: 0917-9183. s. 673-692.

⁷⁷ KLEIN, Herbert S. *A population history of the United States*. 2nd ed. New York: Cambridge University Press, 2012. ISBN 978-1107613621.

4 Praktická část

Cílem praktické části bylo zjistit jaký mají dnešní potomci italských migrantů do USA vztah k Itálii a italské kultuře a porovnat některé výpovědi s historickými zdroji a studii. Porovnání bude jak mezi různými částmi Itálie, tak mezi různými částmi USA, jelikož nejvíce zdrojů a studií je o Italech v Chicagu a v New Yorku. Jak bylo zmíněno již v metodice tohoto cíle bylo dosaženo za pomoci dotazníku a rozhovoru právě s potomky italských přistěhovalců.

4.1 Otázky

Otázky se zaměřovaly na znalost a používání italštiny, na otázky ohledně kultury – svátky, tradice, propojení s náboženstvím a kuchyně, další byly zaměřeny na původ a migraci, a nakonec na rodinné podniky spjaté s migrací. Respondenti na tyto otázky odpovídali, tak jak uznali za vhodné, jelikož dotazník byl složen z otevřených otázek. Ale odpovědi měly být, pokud možno co nejdetailnější.

4.1.1 Italský jazyk

První otázky se týkaly znalosti italštiny, pokud respondenti vůbec znají a kde a jestli ji používají a také na jaké úrovni jí dokážou mluvit.

Většina respondentů uvedla, že plynule mluvit italsky nedokáže, ale zpravidla jí rozumějí. Umějí a znají základní fráze, které se vyskytují v běžném životě. To se dá nazvat jako pasivní znalost jazyka, tedy že se respondenti nikdy aktivně italštinu neučili, ale mají ji „naposlouchanou“ například od svých blízkých přátel, rodiny či sousedů. Neobvyklá nebyla ani odpověď, že italštinu sice ovládají, ale neumějí mluvit plynule. Avšak objevila se i odpověď, že italsky vůbec neumějí.

„Mám velice dobrou pasivní znalost jazyka. Daleko lépe italštině rozumím, než umím mluvit. Totéž mohu říct o čtení v italštině – umím lépe číst než psát. Zvládnou počítat asi do třiceti, ale i to mi dělá problém. Znam některá pojmenování pro rodinné příslušníky, například Nonna a Nonno, samozřejmě

*Nonni, i když tady se přidává na konec "s". Také rozumím většině sprostých slov, ty se nezapomínají!*⁷⁸

Ohledně úrovně ovládnutí italštiny nikdo z respondentů nevedl, že by ji ovládal na jedné z nejvyšších úrovní (C1 nebo C2). Velice častou odpovědí bylo, že respondenti rozumí kontextu konverzace, ale nedokážou na ni odpovědět. Nejčastěji se však objevovala zmínka o tom, že respondenti znají pouze jen některá pojmenování pro rodinné příslušníky, číslovky, fráze používané v běžném životě, sprostá slova, nadávky a různá zvolání, a ze všeho nejvíce názvy potravin a pokrmů. Častá však byla připomínka, že se italsky chtějí učit, aby ji ovládali plynule.

„Minimálně. Porozumím konverzaci v širším kontextu, ale italštinu používám pouze pro určité názvy pokrmů, a hlavně nadávky a různá zvolání.“

Zajímavá byla připomínka od jedné respondentky ohledně porozumění konverzace od rodilých Italů, žijících v Itálii a od italských Američanů žijících v regionu Nové Anglie (Maine, Vermont, New Hampshire, Massachusetts, Rhode Island a Connecticut)⁷⁸ ve Spojených státech, kdy ona sama lépe rozumí italským Američanům než rodilým Italům.

"Další věc, kterou bych chtěla dodat je, že během toho, co se učím italsky více, tak jsem si uvědomila, že daleko lépe rozumím italštině od někoho z Nové Anglie než od někoho z Itálie."

U těchto odpovědí ohledně úrovně znalosti italštiny je dost možné, že se někteří respondenti mohli podcenit, jelikož u některých respondentů z dalších odpovědí vyplynulo, že italštinu používají denně v práci či velice často v komunitě.

Jedna respondentka také zmínila, že generace před ní nebyly vedeny ke studiu italštiny, ani s nimi jejich rodiče nemluvili italsky, protože se báli diskriminace a chtěli, aby lépe zapadly do nové společnosti.

⁷⁸ *Britannica: New England* [online]. Last updated: February 28 2023 [cit. 2023-02-26]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/place/New-England>

Co se používání italštiny týče, nejčastější odpovědí bylo, že italsky mluví doma či pouze při návštěvě Itálie. Jedna respondentka se zmínila, že italštinu využívá při své práci. Další respondentka odpověděla, že každý rok jezdí na pár měsíců učit do Itálie na univerzitu angličtinu – učí tedy v anglickém jazyce – ale uvedla, že se snaží italštinu využívat běžně v každodenním životě.

„Pouze při návštěvě Itálie. Každý rok tam jezdím učit na univerzitu, učím v angličtině, ale snažím se italštinu používat i v běžných denních situacích, když jsem tam.“

4.1.2 **Kultura**

Další část se zaměřovala na to, co je podle respondentů italská kultura, jaké svátky a tradice dodržuje jejich rodina, co dodržují sami respondenti, také pokud je podle nich italská kultura spjata konkrétně s katolickou vírou a také jestli sami respondenti jsou věřící a jako poslední byla otázka ohledně kuchyně.

První otázka se týkala kultury jako takové a co si respondenti myslí, že je italská kultura podle nich a jejich odpovědi byly, tak jak bylo očekáváno, velmi rozličné, ale svým způsobem podobné. Dá se říct, že respondenti za základ italské kultury považují rodinu, rodinné vztahy a převážně jídlo. Co se rodinných vztahů týče jedna respondentka zmínila i italskou mafii, která je podle ní proslulá tím, že si na rodině zakládala.

„Na tuto otázku se mi hůře odpovídá, protože si nejsem jistá tím, co označit jako italskou kulturu. Řekla bych, že „familia ante omnia“ – rodina znamená všechno. Vlastně si myslím, že italská mafie má takovou pověst, jakou má, protože když jste ji zradili, nezabila jen vás, ale celou vaši rodinu, nebo vás někdy nechala naživu, ale zabila celou vaši rodinu. Určitě se to stává, ale nikdy jsem moc neslyšela o nevěrných italských manželech nebo manželkách. Mnoho dětí žije s rodiči i po dvacítce, a když odejdou dřív, rodiče bývají velice smutní, že rodina nedrží spolu. V italské kultuře prostě na té rodině opravdu záleží.“

Zajímavý byl i názor, že italská kultura jako taková jsou tradice a jazyk pouze na území Itálie. Většina italských tradic dodržovaných u Američanů s italskými kořeny se díky implementování dalších prvků jiných kultur od původních italských tradic liší, a proto by se

tato kultura měla spíše nazývat jako italsko-americká kultura. Toto míchání kultur bylo podle jiné respondentky zapříčiněno tím, že italští migranti sice po příjezdu do USA drželi spolu, ale povětšinou se usídlili ve čtvrtích, kde bydleli i další imigranti z jiných zemí – například Irové, židé, Číňané i Afroameričané.⁷⁹

„Řekl bych, že italskou kulturu znám docela dobře. Italská kultura jsou podle mě tradice a jazyk tak, jak existují v Itálii. Většina italských tradic a slov se ve Spojených státech postupem let trochu změnily. Tyto tradice bych nazval italsko-americkou kulturou než pouze italskou.“

„Znám kuchyni, jazyk a tradice jižní Itálie. Moji prarodiče se usídlili v New Yorku a sebe považují spíše za italskou Američanku z New Yorku než pouze za Američanku s italskými kořeny. Prarodiče se usadili v oblasti, která byla obklopena dalšími etnickými skupinami, byl zde silný vnější vliv na kulturu, a to vyústilo v různé zvláštnosti v italsko-americké kultuře, která pak byla dále šířena i mimo oblast New Yorku.“

Ohledně propojení italské kultury a katolické víry byly odpovědi stejného rázu až na jednu. Všichni respondenti uvedli, že italská kultura je jednoznačně spjatá s katolickou vírou, jelikož většina italských svátků má původ v katolických náboženských svátcích. Někteří respondenti, jejichž rodiny pochází ze Sicílie měli lehce odlišný názor. Jeden z nich uvedl, že italská kultura na Sicílii není vůbec spjatá katolickou vírou, ale je založená na rodině a rodinných vztazích. Jiná respondentka zase uvedla, že italská kultura je jen v některých tradicích spojená s katolickou vírou, v některých zase spjatá není. Důležitou poznámkou od stejné respondentky je, že na Sicílii je v italské kultuře velmi patrný i vliv arabské kultury. A ačkoli většina všech respondentů uvedla, že italská kultura je spjata s katolickou vírou, nikdo z respondentů na otázku, zdali jsou věřící neodpověděl kladně. Ale několik respondentů velice zdůrazňovalo, že být věřící rozhodně není podmínkou toho znát italskou kulturu či být potomky italských imigrantů v USA.

⁷⁹ DINER, Hasia R. *Hungering for America: Italian, Irish, and Jewish Foodways in the Age of Migration*. Illustrated ed. Harvard University Press, 2003. ISBN 978-0674011113.

„Ano. Často říkám, že kulturně jsem katolík, ale sama se považuji za agnostika. Naše svátky jsou katolické. Itálii nejde oddělit od papeže a náboženství. Podle mě Itálie není tak pokročilá jako ostatní západní evropské státy, a to je převážně díky víře a vlivu náboženství. Takže ano, nemyslím si, že je možné tyto dvě věci (Itálii a náboženství) oddělit.“

„Má rodina je ze Sicílie, která nemá silné katolické vazby. Rodinné hodnoty a komunita jsou důležitější než náboženství.“

„V něčem ano. V něčem ne, například Befana – čarodějnice, která nosí dětem dárky. Na Sicílii je patrný i arabský vliv.“

„Určitě bych řekl, že kultura a náboženství jsou propojeny, ale být věřící/katolík rozhodně není povinnost.“

Co se propojení s vírou týče, jedna respondentka uvedla, že se cítí být propojená s italskou kulturou nejen skrze náboženství a jazyk, ale také skrze to, jak vyjadřuje své emoce a jak vnímá svět. Toto pozoruje převážně na své rodině, která žije v USA po několik generací, a na svých vzdálených příbuzných, kteří stále žijí v Itálii, když se potkají všichni dohromady – všichni vnímají svět podobně, mají stejné pověry a podobně se vyjadřují.

„...Všimla jsem si, že když jsem s rodinou z USA i z Itálie na jednom místě, tak se podobně vyjadřujeme, cítíme, máme stejné pověry a podobně.“

Nejčastější odpovědí ohledně slavení svátků či festivalů byl San Gennaro. Tento svátek je typický pro oblast na jihu Itálie, kde se používá jazyk neapolština a také pro italské Američany, což jsou většinou potomci právě Italů, kteří do USA emigrovali z jihu Itálie. Slaví se v druhé polovině září.⁸⁰ Dalšími svátky, které respondenti dodržují byly Redentore, Festa dei sette pesci – The Feast of the Seven Fishes, Carnevale a samozřejmě Vánoce a Velikonoce.

⁸⁰ BORRELLI, Antonio. *Santiebeati.it: Sant' Aspreno di Napoli Vescovo* [online]. 19.4. 2002 [cit. 2023-03-06]. Dostupné z: <https://www.santiebeati.it/dettaglio/90841>

„Sama žádné svátky neslavím, ale chodím na festivaly San Gennaro, kolem Vánoc a někdy i v jiné dny, protože komunity, které jsou blízko nás slaví tyto svátky. Nejsm věřící, ale vím, že mnoho italských svátků je spojených s katolickými svátky.“

Ze všech respondentů uvedl pouze jeden, že neslaví žádné původem italské svátky a necítí se být spojen s italskou kulturou. Na otázku ohledně italské kuchyně však odpověděli kladně všichni respondenti.

Nedílnou součástí italské kultury pro všechny respondenty byla jednoznačně italská kuchyně. Na otázku ohledně dodržování tradic v rodině i u samotných respondentů se v každé odpovědi objevila italská kuchyně. Šlo převážně o vaření italských pokrmů, dodržování rodinných receptů, které se předávají z generace na generaci, podávání tradičních jídel na svátky – ryby na Vánoce a pizza rustica na Velikonoce – setkávání celé rodiny u jídla či příprava jídla s rodinou. Samozřejmostí pro všechny respondenty byla domácí výroba a příprava různých druhů těstovin. Dále se objevovali pokrmy ze zeleniny a oliv a dále rizoto, lasagne, domácí focaccia a chléb, domácí rajčatová omáčka i různé sladké dezerty.

„Dodržujeme převážně podávání tradičních jídel na náboženské svátky. Jíme mořské plody a ryby na Štědrý den a na Velikonoce se jí pizza rustica. Také slavím San Gennaro, což je hostina, kterou typicky slaví newyorští italští Američané.“

„Dělám těstoviny od základu. Omáčky. Vařím mnoho jednoduchých pokrmů ze zeleniny a fazolí. Používám koření typické pro italskou kuchyni: bazalka, oregano, drcený červený pepř apod. Máme mnoho rodinných receptů, které byly zděděny po mých prarodičích, kteří emigrovali z Itálie: cappelletti, caniderli, ravioli apod. - tyto pokrmy spolu stále vaříme. Můj strýc mě učí, jak vyrábět víno! A sama jsem se naučil/a jak vyrábět limoncello.“

„Mnoho různých těstovin, "středomořská" jídla, spousta různých pokrmů s olivami, skutečné italské sendviče, v podstatě jídla složená ze sacharidů, masa a sýru! Děláme také italské cukrové sušenky a cannoli a mnoho dalších dezertů, které obsahují sýr ricotta a citron.“

Velice zajímavá byla odpověď od respondenta, který na otázku ohledně italské kuchyně odpověděl, že vaří nejen typické italské pokrmy, ale i pokrmy, které jsou typické pro komunitu italských Američanů. Jiná respondentka odpověděla, že je její styl vaření velice ovlivněn tím, jak se vaří v New Yorku.

„Vaříme italsko-americké pokrmy jako jsou špagety a masové kuličky, penna alla vodka, ale také tradiční italské pokrmy jako je aglio e olio, cacio e pepe a spaghetti carbonara.“

„Ano, ale to, jak vařím je velmi ovlivněno tím, jak se vaří v New Yorku. Často dělám v neděli omáčku a pokrmy jako je třeba minestrone, různé pokrmy z těstovin, risotto, pasta fagioli, kuřecí marsalu, kuře piccata apod. Také občas dělám menší pokrmy arancini nebo focaccia.“

4.1.3 Původ

Další otázky se zabývaly původem. Tato část započala otázkou, jestli se respondenti cítí být hrdými Američany, dále jak moc jsou si vědomi svého italského původu a jestli si na něm zakládají či jsou na něj hrdí. Poslední otázka byla delší a týkala se toho, jestli respondenti o svém původu věděli odjakživa či jestli se o něm dozvěděli sami.

První otázka byla, jestli jsou respondenti hrdí na to, že jsou Američané. Tato otázka byla do dotazníku zařazena čistě ze zvědavosti a pro porovnání s otázkou, zdali jsou respondenti pyšní na svůj italský původ. Nicméně na tuto otázku byly smíšené odpovědi. Většina respondentů není hrdá na to, že jsou Američany, převážně kvůli tomu, co se děje v americké politice a někteří se kvůli tomu cítí trapně, když jsou v zahraničí. Vadí jim například těžko dostupná zdravotní péče, rozdíly mezi chudými a bohatými či americký styl života. Ale jsou vděční za to, co mohli dokázat díky tomu, že jsou Američany a co by podle

nich nemohli dokázat, kdyby Američany nebyli. Jiní respondenti jsou hrdí na to, že jsou Američany, ale mají k tomu i své výtky.

„Ne. Myslím si, že v Americe je mnoho nespravedlností jako je bezdomovectví a nerovnost v bohatství, které musí být vyřešeny, než se budu moci nazvat hrdým.“

„Ano i ne. Žiji ve svobodném státě, a to se mi líbí, ale nelíbí se mi většina toho, co se děje v politice, a když jsem v zahraničí cítím se trapně.“

„To je těžká otázka, jelikož si myslím, že svět očekává něco velkého, když se použije spojení jako "hrdý Američan". Většina lidí, které tu znám jsou hodní. Starají se o své sousedy. Věřím v rovnost. Ale jsem neuvěřitelně frustrovaná tím, jak moje země funguje. Je těžké být Američankou kdekoli ve světě, protože jsme způsobili mnoho špatného. Takže jsem pyšná na mou komunitu Američanů. Jsem pyšná na věci, které jsem za svůj život dokázala a nejsem si jistá, že bych tyto věci mohla dokázat, kdybych Američankou nebyla. Ale nemyslím si, že bych někdy mohla použít spojení, že jsem "hrdá Američanka".“

„Ano. Moji předkové se sem přestěhovali kvůli možnostem. Nicméně si přeji, aby zdravotní péče byla lepší. Cítím, že americký styl života je rychlý a ocenil bych zpomalit a více si užívat života.“

Další byla otázka, jak moc jsou si vědomi svého italského původu a jestli jsou pyšní na to, že mají italské předky. Všichni respondenti jsou si svého italského původu velice dobře vědomi. Někteří uvedli, že se starší generace postarala o to, aby o svém původu věděli a nezapomněli na něj. Někteří jsou dokonce stále v kontaktu se vzdálenými příbuznými, kteří stále žijí v Itálii. Jiní respondenti se dokonce vrátili do Itálie do míst, ze kterých jejich předkové emigrovali do USA. Co se týče hrdosti ohledně jejich italského původu, byli vesměs všichni hrdí, až asi na dva respondenty, kteří uvedli, že by neřekli, že jsou pyšní na svůj původ, jelikož je to něco, co nemohli ovlivnit, je to prostě životní fakt. Převážně byli respondenti hrdí na to, co jejich předkové dokázali, jak museli tvrdě pracovat a překonávat různé překážky, aby se dnes jejich potomci měli dobře.

„Moje rodina byla vždy hrdá na tvrdou práci a oddanost rodině, které jim byly vštípeny skrze jejich sicilské kořeny. Itálie je krásná země, jejíž obyvatelé jsou velmi hrdí ale skromní.“

„Když jsem byla mladší, žili jsme poblíž italské části rodiny a jak jsem uvedla, Italové jsou hrdí lidé. Když chci tetu žertem rozzlobit, občas řeknu: "Skoro jako bych byla zčásti Italka." Ihned se na mě oboří a připomene mi: "Holčičko, ty jsi z velké části Italka!" Přitom se o tom u nás mluví jen zřídka, pokud nemluví s tou stranou rodiny, která má italské předky, nebo někdy s mojí sestrou.“

„Moje rodina si píše záznamy a jsme v kontaktu se vzdálenými příbuznými, kterým prostě říkáme bratrance a sestřenice („the cousins“). Také pracujeme na webové stránce historie naší rodiny. A v Itálii trávím každý rok asi dva měsíce učením a vždy se tam dozvím něco dalšího.“

„Vím, že Itálie jako země má také své problémy, ale na co jsem pyšná je jaký měla Itálie dopad/vliv na kulturu, kuchyni, hudbu, umění: Itálie je tak plodné a kreativní místo. Zbožňuji, jak spolu lidé vychází a komunikují. Líbí se mi ten smysl pro komunitu. Zbožňuji to, i když jsem třetí generací italských Američanů, ta kultura je tak silná a přívětivá, že stále udržujeme mnoho tradic.“

Všechny rodiny respondentů o svém italském původu mluvily velmi otevřeně a v žádné rodině toto téma nebylo tabu, z čehož se dá usoudit, že každá z rodin respondentů je na svůj původ nějakým způsobem hrdá, i když to při otázce hrdosti nepřiznali někteří respondenti přímo. Tomu v minulosti nasvědčovalo i to, že přistěhovalci v době těsně po imigraci do USA byli poněkud opatrní v žádání o americké občanství a také to pro ně z důvodu různých zákonů nebylo jednoduché.⁸¹ Překvapením však bylo, že zhruba ve třetině rodin respondentů se o jejich původu bavili málo nebo vůbec, ale i přesto o svém původu a o příběhu jejich předků věděli. Respondenti o svém původu věděli odjakživa, nikdo se o

⁸¹ SCHIAVO, Giovanni Ermenegildo. *The Italians in Chicago, a study in Americanization*. Chicago, Ill.: Italian American Publishing Co., 1928. str. 119.

svém původu nedozvěděl sám, ale jedna respondentka uvedla, že si dělala DNA test jen pro zajímavost, aby se dozvěděla více.

„Vždycky jsem o tom věděla, ale samozřejmě se s každým novým příběhem dozvídám víc. Také jsem si udělala test DNA, ale ten mi neřekl nic, co bych už nevěděla.“

4.1.4 Migrace předků

Další část zaujaly otázky právě o migraci italských předků respondentů. Otázky byly voleny tak, aby se z nich dalo co nejvíce zjistit o příběhu migrace – kdo z rodiny emigroval do Spojených států a do jakého státu či města, proč a odkud jejich předkové opustili Itálii a jestli vědí proč si vybrali zrovna USA. Zdali znají nějaký zajímavý příběh nebo vyprávění ohledně emigrace, jestli vědí o nějakém problému, se kterým se museli jejich předci vypořádat a jako poslední byla otázka na rodinný podnik, který se váže k emigraci či byl založen na inspiraci spojenou s přistěhováním respondentových předků.

Co se emigrace týče, do USA imigrovali prarodiče nebo praprarodiče respondentů, záleželo na věku respondenta. Tedy většinou to byla opravdu jedna generace, která přišla z Itálie. Povětšinou byli emigrující předci mladí, náctiletí nebo dokonce malé děti. Roky, kdy přišli do USA spadají do hlavní vlny migrace z Itálie – respondenti uvedli, že jejich předci přicházeli od roku 1895 do roku 1940. Důvody migrace byly u všech respondentů podobné, převážně chudoba a špatná ekonomická situace v Itálii. Dalším důvodem emigrace byla první světová válka a nastolení fašistického režimu. Zde jsou uvedeny příklady některých odpovědí respondentů v souvislých větách (tyto odpovědi byly obsahem 3-4 otázek):

„Do USA přišli všichni moji praprarodiče, ale i někteří z mých prarodičů – moji dědečkové se přistěhovali se svými rodinami, když byli ještě náctiletí a mé babičky se narodily již v USA, ale jejich rodiče byli narozeni v Itálii. Přišli mezi lety 1910 až 1940 z regionů Kalábrie a Tridentsko a z měst Verony a Janova. Důvodem emigrace byla kombinace chudoby a nedostatku příležitostí.“ (41 let)

„Moji prapraprarodiče z otcovy strany se přistěhovali začátkem 20. století (tuším rok 1905) do New Yorku. Důvodem bylo, že bydleli tři generace pohromadě v jednom malém kamenném domku na úpatí města Messina na Sicílii a chtěli pro své děti lepší život.“ (24 let)

„Do USA v roce 1895 emigrovali dědečkové na obou stranách rodiny a na otcově straně rodiny přišla do USA moje prababička. Odešli z oblasti okolo Milána a přistěhovali se do města Saint Louis ve státě Missouri, důvodem bylo více lepších příležitostí.“ (42 let)

„Má rodina žije v USA již nějakou dobu, mezi koncem 19. století a 30. léty 20. století emigrovali do New Yorku z Kalábrie praprarodiče z matčiny strany a z Kampánie můj prapradědeček. Důvodem jejich emigrace bylo to, že byli nevzdělání a chudí a do Spojených států přišli kvůli více pracovním příležitostem.“ (26 let)

„Moji praprarodiče z otcovy strany přišli z jihu z města Campodimele a z regionu Kalábrie v letech 1906 a 1914.“ (25 let)

„Můj prapradědeček z otcovy strany přišel do USA začátkem 20. století ze severní Itálie z Benátska, hledali lepší ekonomické podmínky.“ (45 let)

„Praprarodiče z otcovy strany odešli do USA, moje praprababička byla z menšího města poblíž Říma, u mého prapradědečka nevím odkud byl. Přišli během druhé světové války, aby před ní utekli do bezpečí.“ (29 let)

„Můj prapradědeček byl jako teenager poslán do Ameriky v roce 1902, aby si našel práci a moje praprababička byla poslána o několik let později v roce 1906 za mým prapradědečkem jako „picture bride“ oba byli z města Terrasini na Sicílii.“ (50 let)

Pojem „*picture bride*“ je typický pro migraci do USA na začátku 20. století, převážně pro japonské a korejské migranty a pro oblast západního pobřeží USA a Havaje, ale i pro Kanadu a Brazílii. Pojem znamenal, že přistěhovalci si vybírali své nevěsty ze země svého původu za pomoci „dohazovače“, který vybíral k ženichovi nevěstu pouze pomocí fotek a doporučení od rodiny. Vybraná dívka byla poté dopravena za svým budoucím manželem do dané země, kde byli oddáni.⁸²

Cílové destinace byly také rozličné. Většina respondentů uvedla, že se jejich předkové přistěhovali do New Yorku, převážně kvůli pracovním příležitostem, druhou nejčastější destinací byla Pensylvánie konkrétně Pittsburgh, kde v té době byla velice početná italská komunita a poté se objevilo i Missouri, konkrétně město Saint Louis a italská čtvrť The Hill, kde se těžila cihlářská hlína. Tedy velká většina všech migrantů se soustředila do velkých měst, převážně na východním pobřeží, z důvodu rozvinutého průmyslu. Tento trend byl patrný i mezi tehdejšími obyvateli USA.⁸³

Dále bylo z výpovědí patrné, že čím později jejich předkové přišli, tím hlouběji do vnitrozemí USA se usídlili. Italští migranti, kteří přišli na konci 19. století a na začátku 20. století (zhruba do roku 1910), byli obyvatelé severní Itálie, ti byli více vzdělaní a zaměřeni na průmysl, proto v USA zůstávali ve velkých industrializovaných městech. Zatímco pozdější italští přistěhovalci přicházeli z jihu Itálie, která byla zaostalejší a soustředila se na zemědělství. Proto se tito přistěhovalci usazovali více ve vnitrozemí USA, kde bylo více místa pro rozvoj zemědělství nebo zde měli možnost pracovat jako dělníci na stavbách infrastruktury či jako pracovníci v továrnách.^{84 85}

Co se příběhů vázajících se k migraci týče, jeden byl velice zajímavý. Jak bylo výše psáno o „*picture bride*“, sňatek praprarodičů této respondentky byl předem domluven a podmínkou bylo, že si respondentčin prapradědeček najde v Americe práci, následně za ním přijede i její praprababička a vezmou se. O pár let později se tak stalo a měli své první dítě – „*anchor baby*“.

⁸² ICHIOKA, Yuji. *Amerika Nadeshiko: Japanese Immigrant Women in the United States, 1900-1924*. Pacific Historical Review 49, no. 2 (1980). Published By: University of California Press. s. 339–357.

⁸³ KLEIN, Herbert S. *A population history of the United States*. 2nd ed. New York: Cambridge University Press, 2012. ISBN 978-1107613621. s. 95.

⁸⁴ Tamtéž, s. 117-118.

⁸⁵ SCHIAVO, Giovanni Ermenegildo. *The Italians in Chicago, a study in Americanization*. Chicago, Ill.: Italian American Publishing Co., 1928. s. 47.

„Anchor baby“ je pojem, který je někdy označován jako pejorativní, používá se pro označení dítěte narozeného matce, která není občanem v zemi, může zde být i nelegálně, ve které se narodí její dítě. V této zemi má však dítě právo na občanství svým narozením, což matce a dalším členům rodiny pomůže získat legální pobyt.⁸⁶

Ohledně problémů spojených s migrací se respondenti hodně rozepsali. Objevovali se převážně problémy s diskriminací, jazykovou bariérou a potlačováním své kultury kvůli rychlejší asimilaci v nové kultuře. V rámci diskriminace mluvili o zbarvení pleti svých předků, jelikož Italové z jihu měli tmavší pleť. Většina italských přistěhovalců byla viděna jako nevzdělaní dělníci a většina Italů z jihu Itálie byla díky své opálené kůži diskriminována a nebyli pokládáni ani za černé jako Afroameričani ani za bílé jako většina migrantů ze západní a severní Evropy.⁸⁷ Dalším problémem byla jazyková bariéra, kdo z předků uměl anglicky měl silný přízvuk a tím pádem bylo hned poznat, že nejsou Američané. Co se asimilace týče, většina respondentů uvedla, že jejich předkové potlačovali svou italskou kulturu a jazyk, aby lépe zapadli. Respondenti si postěžovali, že generace jejich prarodičů ti, kteří přišli z Itálie, italsky mluvit umí, ale že své děti, rodiče respondentů, již italsky neučili, aby nebyli diskriminováni za to, že používají jiný jazyk než angličtinu.

„Můj kalábrijský dědeček se přistěhoval, když mu bylo 14 let, a měl tmavší pleť a přízvuk. Hodně se pral a těžko se mu sháněla práce. Za druhé světové války vstoupil do námořnictva, kterému vždy přičítal, že mu v USA velmi pomohlo. Dalším problémem byl jazyk. Já italsky umím, protože jsem se ho v dospělosti usilovně učila. Moji prarodiče se svými dětmi (mými rodiči) nemluvili italsky, protože by byli diskriminováni za to, že nejsou dost američtí. Takže zatímco moji prarodiče mluvili italsky, nikdo z generace mých rodičů italsky nemluví. A rozhodně je to mrzí. Ale v té době nebyli Italové považováni za "bílé" nebo "americké", takže to byl způsob, jak se chránit.“

Avšak někteří uvedli, že diskriminace nebyla až takovým problémem, jelikož jejich předkové bydleli buďto v čistě italské komunitě – případ Saint Louis, kde spolu Italové

⁸⁶ Dictionary.com: Anchor baby [online]. [cit. 2023-02-17]. Dostupné z: <https://www.dictionary.com/browse/anchor-baby>

⁸⁷ GUGLIELMO, Thomas A. *White on Arrival: Italians, Race, Color, and Power in Chicago, 1890-1945*. Illustrated ed. Oxford University Press, 2004. ISBN 9780198035381. s. 26-31.

drželi, nebo se usídlili ve čtvrtích, které byly osídleny i jinými etnickými skupinami – New York, kde žili v jedné čtvrti například Židé a Italové – kdy v těchto čtvrtích nebyla diskriminace mezi jednotlivými skupinami takový problém, ale stále se setkávali s diskriminací mimo svou čtvrť.⁸⁸ Ale bohužel i mezi Židy, Italy a irskými katolíky se v některých částech měst objevovaly konflikty, převážně kvůli náboženství, jelikož Italové a Irové byli katolíci a židovská a katolická víra se v mnoha ohledech liší.⁸⁹

„Strana mého otce v jistém smyslu odmítla svou kulturu, aby se asimilovala. Jeho dědeček se oženil s chudou Američankou. Z matčiny strany žili v převážně židovské čtvrti v New Yorku, takže pokud jde o jazyk a příjmy, čelili podobným překážkám jako všichni ostatní, s nimiž žili. Židovské a italské obyvatelstvo v New Yorku se v důsledku toho tehdy hodně sblížovalo, včetně bratra mé babičky. Diskriminace byla menším problémem díky tomu, kde žili.“

„Diskriminace byla běžná, ale v Saint Louis drželi všichni Italové spolu ve čtvrti nazývané The Hill.“

Co nikdo z respondentů jako problém, kterému by čelili jejich předkové neuvedl byla diskriminace mezi přistěhovalci, která také nebyla výjimkou, kdy západní a severní Evropané – například Irové, Němci a Švédové – se s jižními a východními Evropany – například Poláky a Italy – a s Židy úplně dobře nesnášeli.⁹⁰ ⁹¹ Podobné případy nesnášenlivosti mezi dvěma etnickými skupinami byly například i v Chicagu mezi Italy a Afroameričany, jelikož čtvrti těchto skupin spolu sousedily. V této oblasti byla zvýšená kriminalita a různé potyčky a napadení zde byly na denním pořádku.⁹²

⁸⁸ BAYOR, Ronald H. *Neighbors in Conflict: The Irish, Germans, Jews, and Italians of New York City, 1929-1941*. Reprint ed. Hopkins Open Publishing: Encore Edition, 2019. ISBN 978-1421430621. s. 5.

⁸⁹ Tamtéž. s. 150-151.

⁹⁰ Tamtéž. s. 4.

⁹¹ SCHIAVO, Giovanni Ermenegildo. *The Italians in Chicago, a study in Americanization*. Chicago, Ill.: Italian American Publishing Co., 1928. s. 30.

⁹² GUGLIELMO, Thomas A. *White on Arrival: Italians, Race, Color, and Power in Chicago, 1890-1945*. Illustrated ed. Oxford University Press, 2004. ISBN 9780198035381. s. 35.

Poslední otázka byla zaměřena na rodinný podnik spjatý s obdobím italské migrace do USA. Jedna respondentka uvedla, že v minulosti měli pekárny na chleba a také se podělila o to, že pravděpodobně svůj hudební talent zdědila po svém italském předkovi.

„Moje rodina měla nějakou dobu pekárny chleba, protože to byla tradice, kterou si rodina přinesla. Ale je pravda, že jsme v rodině hodně podnikali v potravinářství. Jsem hudebnice, a i když to v naší rodině není běžné, zjistila jsem, že jeden z našich předků v Itálii byl ve svém regionu známým hudebníkem, což bylo docela milé zjištění, protože žertujeme, že nikdo neví, odkud se vzal můj hudební talent.“

Další zajímavou zmínkou byl podnik, který není úplně přímo spojen s daným obdobím, ale je spjat s Itálií, kdy jedna respondentka založila společnost, která pomáhá obnovit italským Američanům jejich italské občanství.

„Založila jsem společnost, která pomáhá dalším Američanům vrátit se do Itálie a získat zpět jejich italské občanství. (birthright citizenship)“ⁱⁱ

Pojem „*birthright citizenship*“ latinsky *ius soli*, česky právo místa – je nepsané pravidlo, kdy dítě získá občanství státu, na jehož území se narodí. Tato zásada je typická právě pro USA či ve většině států Latinské Ameriky.⁹³

4.2 Příběh Emily Nagle

Emily Nagle je 29letá Američanka, žijící ve státě New York v USA a byl s ní proveden rozhovor pomocí otázek, které byly použity v dotaznících.

První byla otázka na znalost italštiny. Kdy jako první cizí jazyk studovala na druhém stupni základní školy španělštinu a italštinu začala studovat až prvním rokem na vysoké škole. Na vysoké škole také využila studia v zahraničí, kdy zhruba před devíti lety strávila

⁹³ MENJÍVAR, Cecilia; KANSTROOM, Daniel (eds.). *Constructing Immigrant "Illegality": Critiques, Experiences, and Responses*. Cambridge: Cambridge University Press, 2014. 399 s. ISBN: 978-1-107-04159-2. s. 98–99.

jeden rok ve Florencii. Během tohoto pobytu v Itálii se naučila italsky jen trochu – podle ní by nedokázala vést plynulou konverzaci, jelikož nejvíce času trávila s ostatními americkými studenty, tedy neměla potřebu používat italštinu. Následně zhruba před sedmi lety studovala tři až čtyři měsíce na Sicílii, kdy bydlela v italské rodině, což ji nutilo používat italštinu více. Jako zlomový bod ve své znalosti italštiny uvedla loňský rok, který strávila ve Florencii studiem italštiny a když na konci loňského roku odjížděla zpět domů do USA uměla mluvit italsky, podotkla však, že jí velice pomohlo, že již měla nějaký základ italštiny, který jí zůstal z jejího pobytu na Sicílii. Na otázku úrovně znalosti jazyka zněla odpověď, že od března až do prosince loňského roku byla ve skupině, která italštinu ovládala na úrovni C1 což je jen o jednu úroveň níže, než může nerodilý mluvčí získat (nejvyšší úroveň je C2). Na škole, kde Emily absolvovala jazykovou výuku, se však ani italština na úrovni C2 nevyučovala. Také čeká na výsledky jazykového testu pro získání certifikátu na úrovni B2, který dělala před svým odjezdem v prosinci 2022. Sama uvedla, že jí dělají problémy odborné termíny, například ve zdravotnictví či v technologii.

Ohledně používání italštiny podotkla, že si je vědoma, že znalost cizího jazyka, který denně nepoužívá, se může velice rychle vytratit, proto poslouchá podcasty, audio knihy a sleduje filmy v italštině a udržovat kontakt s italsky mluvícími přáteli. Snaží se najít italskou komunitu, kde by mohla svou italštinu používat a tím pádem procvičovat a udržovat. Také uvedla, že italštinu používala pro svou práci, převážně minulý rok, který strávila v Itálii, jelikož pracuje pro organizaci, která pomáhá studentům z USA zařizovat studium v zahraničí. Tato organizace spolupracuje s univerzitami po celém světě, včetně Itálie. Proto mohla pomoci vyřešit problém americkým studentům přímo na místě za použití právě italštiny, z čehož měla velkou radost, že mohla svou znalost italštiny využít i ve své práci. Bohužel nyní nikdo z jejích blízkých rodinných příslušníků italsky nemluví, ale její maminka často mluví o tom, že by se sama chtěla naučit italsky a pamatuje si, jak jí její maminka (babička Emily) říkala různá italská slova, když byla ještě malá. Nyní v rodině používají italská slova jen při pojmenování pokrmů a při vaření.

Tedy Emily se učí italsky již dlouho, avšak jak je patrné výše, její studium italštiny bylo spíše nárazové, ale nyní je odhodlaná si znalost italštiny udržet a snažit se jí implementovat do svého běžného života.

O tématu kultury se respondentka rozprávěla na dlouho, což bylo příjemné, slyšet, jak se snaží udržet italské tradice a slavení svátků ve své rodině. První otázka se tázala, jestli

zná italskou kulturu a co je podle ní italská kultura. Kdy její první zkušenost s italskou kulturou byla díky její babičce z matčiny strany, jejíž rodiče byli Italy a ona byla velice hrdá na svůj italský původ. Její babička se snažila udržovat italskou kulturu, jak jen mohla, převážně skrze kuchyni – měla velkou zahradu, kde rostlo mnoho druhů zeleniny a velmi ráda vařila a „vykrmovala“ celou naši rodinu tradičními italskými pokrmy. Proto je jednou z prvních vzpomínek na italskou kulturu právě příprava italského jídla s její babičkou, se kterou měla velice dobrý a blízký vztah. Dále uvedla, že když byla menší bydleli ve městě Schenectady ve státě New York, kde byla velice početná italská komunita a vzpomínala na to, že její prarodiče chodili do kostele, kde se scházelo mnoho Italů a každé léto měli oslavu (italsky – festa),ⁱⁱⁱ kdy se všichni sešli a vařili a pekli sušenky pro celou komunitu, kdy Emily chodila pomáhat své babičce. Tyto okamžiky určila jako počátek své lásky pro italskou kulturu – hudba, jídlo a smysl pro rodinu, který je podle ní pro Italy typický. Kvůli těmto vzpomínkám se rozhodla pro své studium v zahraničí vyjet právě do Itálie, aby mohla tuto kulturu vidět a prožívat naživo. Také uvedla, že si je vědoma, že některé aspekty italské kultury jsou viděny jako klišé, například to, že Italové si užívají života a váží si rodinných hodnot, ale to je podle ní přesně to, co je na italské kultuře to hezké a důležité. Poukazuje však i na změny, které nastaly v průběhu let, jako například, že rodina v tradičním slova smyslu (oddané páry s dětmi) již není tak běžná nebo spojení s katolickou vírou, již také není tak silné jako bývalo dřív. I přesto tyto změny je přesvědčená, že si Italové stále váží stejných hodnot.

Co se hodnot týče další otázka se týkala propojení katolické víry a italské kultury. Odpověď byla jednoznačná – ano, italská kultura je velmi provázaná s katolickou vírou. Na příkladu své babičky Emily vysvětlila, že dříve bylo náboženství velice důležité, jelikož její babička byla velice zavázána církvi a zakládala si na tom, že je katoličkou. Vzpomíná opět na své dětství, kdy chodila do kostela, který byl plný italských Američanů, z čehož usuzuje, že italská kultura byla velice spjatá s katolickou církví, ale dnes je tomu trochu jinak. Vrací se také do minulosti, jelikož v Itálii jsou v každé malé vesničce uprostřed ničeho krásné kostely, které jsou stovky i tisíce let staré, tedy sama narátorka by řekla, že italské umění a architektura byly a jsou jednoznačně ovlivňovány náboženstvím.

Na otázku, zdali je ona sama věřící, zněla odpověď, že není věřící, ale byla vychovávána v katolické víře – byla pokřtěna a vstoupila do této víry, ale nyní ani nechodí

do kostela a za věřící se nepovažuje. Přiznala však, že některé hodnoty považuje za správné a důležité a řídí se jimi, ale rozhodně nesouhlasí se vším, co katolická církev hlásá.

Další otázky byly zaměřeny na italské svátky a tradice, které dodržuje ona sama či její rodina. Hlavním účelem slavení jakýchkoli svátků bylo, aby se sešli všichni členové rodiny i vzdálení příbuzní, zkrátka dostat co nejvíce lidí z rodiny na jedno místo. Nejdůležitějším svátkem pro Emily a její rodiny byly samozřejmě Vánoce a hned na druhém místě Velikonoce. Tradicí bylo na tyto svátky sejít se a společně vařit a jíst a užívat si přítomnosti celé rodiny. Za posledních zhruba 10 let její rodina pořádá právě vánoční oslavy u sebe doma, na tyto svátky k nim přijedou rodinní příslušníci z celých Spojených států a oni navaří spoustu italského tradičního jídla, všichni se dobře baví a jedí. Podle ní je toto největší svátek, který jí přijde jako italská tradice. Bohužel si nemohla vzpomenout na žádnou zvláštní čistě italskou tradici spjatou se svátky, jako například u nás se o Vánocích lije olovo či krájí jablko. Prý je tradicí mít jako štědrovečerní večeři hostinu složenou z ryb a mořských plodů, podle Emily tuto tradici její rodina nedodržovala z důvodu, že neměli přístup k čerstvým rybám.

Tato otázka pozvolně přešla k odpovědi na otázku ohledně italského jídla a kuchyně. Jelikož co Emily považuje za italské tradice jsou věci, které se týkají převážně jídla. Prvním bodem byla jednoznačně dobrá káva, uvedla, že každé ráno musí začít se silným šálkem espressa připraveným v moka konvičce. Jako další tradici uvedla výrobu těstovin od základu – vždy se sešla její nejbližší rodina (matka, otec a bratr) a vyráběli spolu různé těstoviny za pomoci strojku na výrobu těstovin, který zdědila po své babičce. Používali recepty právě po babičce, ve kterých se těsto skládalo z mouky a mnoha vajec a oblíbenými druhy těstovin byly: cavatelli (podobné nokům, rozvalují se lžící, aby se v nich vytvořila prohlubeň, která zachytí omáčku), tagliatelle (široké dlouhé nudle), spaghetti, gnocchi (noky – válcovité srolované těstoviny), pici (tlusté dlouhé nudle, něco jako nám známé špecle) a ravioli (plněné těstoviny, kulaté, čtvercovité... a další různé tvary). Nebo podomácku vyrobené pesto ve hmoždíři – bazalka, piniové ořechy, česnek, olivový olej, parmezán (tzv. parmigiano reggiano) a sůl. Dalšími oblíbenými pokrmy byly zapékaný lilek se parmezánem (Melanzane al forno), domácí chléb z bílé mouky – focaccia, domácí rajčatová omáčka (sugo), předkrmy „antipasto spread“ – na prkýnku nakrájené různé sýry, uzeniny, zelenina, sušené maso a olivy a mnoho pokrmů z domácí zeleniny a bylinek. Skrze tyto tradice se cítí velice propojena s italskou kulturou.

Na otázku, jestli je hrdá na to, že je Američankou, byla její odpověď podobná jako u respondentů v dotaznících. Začala však poznamenáním, že když byla minulý rok v Itálii, snažila se co nejvíce potlačit svou americkou stránkou a plně se nechat pohltit italskou kulturou. Měla výtky převážně vůči politice a vůči bývalému prezidentovi Donaldu Trumpovi, jehož voliče označila jako ty, kteří by řekli, že jsou hrdými Američany. Nelíbilo se jí, jak Trump vystupoval a vedl celé Spojené státy. Jako další důvody, proč se nechce označit za hrdou Američanku byly tedy politika, nízká regulace, co se vlastnictví zbraní týče, nedostupná zdravotní péče. Spojené státy mají mnoho nedostatků na to, aby se vůbec mohly vyrovnat zbytku vyspělého světa. Upozornila na nerovnosti mezi lidmi, že vzdělání a zdravotní péče nejsou dostupné pro každého, jako tomu je například právě v Itálii. Také si uvědomuje, že je to realita, ve které Američané žijí a někteří pevně stojí za věcmi, které USA v minulosti udělala a pokládají je za správné. Při jejím pobytu v Itálii ji potěšilo, že většina lidí věděla, co se děje v americké politice a viděli ty věci, které viděla ona sama jako špatné. Je si však vědoma, že měla výhodu oproti jiným, jelikož se jí dostalo dobrého vzdělání a měla i možnost kvůli studiu vycestovat.

Co se týče toho, zdali je Emily pyšná na svůj italský původ, odpověď byla kladná. Uvedla, že její původ je smíšený, jelikož její praprarodiče na obou stranách imigrovali do USA, tedy sama řekla, že je taková směska několika národností. Dále uvedla, že je podle ní velice důležité pamatovat si své kořeny a odkud člověk pochází. Také zdůraznila, že by si toto měli pamatovat všichni Američané, že všichni pochází ze směsi různých národností a také si pamatovat, že takto vlastně Amerika začala. Má radost z toho, že se může jet podívat na místa, odkud pochází její předkové a přijde jí zajímavé, že se vždy cítila nejvíce propojená se svým italským dědictvím a také čím je starší, tím více ji zajímá její původ.

O původu svých předků se Emily zmínila, již dříve, ale příběh migrace shrnula i zde. Na začátek uvedla, že některé příběhy a vzpomínky byly na nějakou dobu ztraceny, když v roce 2013 zemřela její babička. Ptala se svého dědečka, jejího manžela, odkud jeho žena byla a on jí řekl jen, z jakého regionu byly její rodiče a více nevěděl. Ale i přesto se obecně o tématu emigrace z Itálie mluví v jejich rodině poměrně často. Proto během minulého roku, kdy se začala daleko více zajímat o původ své rodiny, byla maminka Emily v kontaktu se svou tetou (sestrou babičky Emily) a snažila se zjistit více informací ohledně původu své maminky. Dokonce při oslavě letošního nového roku, se sešly obě strany rodiny, jak z matčiny, tak z otcovy strany, a bavili se o migraci tatínkových předků, zjistili, že tatínek

Emily má irské a anglické předky. O jejich irském původu zjistila mnoho sestra jejího tatínka. Emily však ještě neměla čas tuto část rodinné historie hlouběji probádat, ale do budoucna to má rozhodně v plánu, jelikož původ celé její rodiny jí zajímá a ráda se na něj ptá svých příbuzných. Tedy dá se říct, že o tomto tématu se v rodině mluví velice otevřeně. Téma původu její rodiny se u nich objevilo již v minulosti, když Emily a její bratr dělali projekty do první a páté třídy ohledně původu své rodiny.

K příběhu migrace jejich prarodičů uvedla toto: její praprarodiče z matčiny strany imigrovali do USA. Její prababička Aldina Daddario z matčiny strany přišla do Ameriky se svými rodiči, když byla ještě malé dítě. Pocházeli z regionu Abruzzo, ale bohužel nic přesnějšího neví. O svém pradědečkovi toho ví více: její pradědeček Livio Martini z matčiny strany emigroval z vesnice Fontechiari v regionu Lazio v roce 1920, těsně po konci první světové války, kdy mu bylo kolem sedmnácti let. Následoval svého bratra, který již emigroval, z důvodu lepšího života a dobře placené práce v USA. Oba, jak prababička, tak pradědeček, se usadili na stejném místě – ve městě Schenectady ve státě New York asi dvě hodiny cesty od města New York. Zde byla velmi silná italská komunita a tady se její praprarodiče také seznámili. Dokonce když byla Emily ve Florencii, ji přijeli navštívit rodiče a její bratr a jeli se podívat do vesnice Fontechiari, kde se narodil její pradědeček z matčiny strany. Zajímavou poznámkou bylo, že když se její pradědeček přistěhoval do USA nechal si místo Livio říkat Lee, aby lépe zapadl. Její babička, dcera Aldiny a Livia, se narodila již v Americe a později si vzala dědečka Emily, který má pro změnu německé kořeny.

Hlavním důvodem výběru Spojených států amerických pro jejich imigraci byl podle Emily příslib lepšího života, uvedla, že se říkávalo, že v Americe jsou chodníky dlážděné zlatem, tedy vidina výdělku pro všechny příchozí. Zkrátka její předci hledali svůj „americký sen“ tedy lepší život a více příležitostí pro sebe i svou rodinu. Není si však jistá proč si její předkové vybrali právě New York. Jako nejpravděpodobnější důvod uvádí newyorský přístav, který byl hlavním přístavem, kam připlouvali lodě z Evropy i odjinud a přistěhovalci museli procházet různými kontrolami – například přes Ellis Island právě v New Yorku.⁹⁴ Toto uvádí dobová literatura i odborná literatura, že největší množství italských migrantů

⁹⁴ COHEN, Robin. *Migrace: stěhování lidstva od pravěku po současnost*. V Brně: Mapcards.net, 2019. ISBN 978-80-87850-09-1. s. 71.

přišlo právě do New Yorku, dalšími destinacemi byly například Boston nebo New Orleans.⁹⁵ Co se týče přímo místa, kde se usadili – Schenectady – Emily si též není jistá, předpokládá, že díky tomu, že zde byla početná italská komunita, že zde mohli někoho znát či mohli mít doporučení.

Uvedla zajímavý příběh, který se váže pravděpodobně k období první světové války – není si jistá, ve kterém roce se tento příběh odehrál – kdy její prarodička Clara si pamatuje, když přeploovali Atlantik, že se v jednom okamžiku vynořila vedle lodi německá ponorka a všichni pasažéry se hrozně báli, ale naštěstí se nic nestalo. Toto bylo zmíněno již v teoretické části, že právě za první světové války byla migrace z Evropy velmi omezená kvůli nebezpečí, které představovaly německé ponorky v Atlantském oceánu.⁹⁶

U problémů, kterým museli její předkové čelit, když se přistěhovali do USA byl asi těžký začátek, nikdo nečekal, že to bude jednoduché, ale asi také nikdo nečekal, že to bude tak těžké. Když přišli do Ameriky bydleli u svých příbuzných, než si mohli dovolit vlastní bydlení. Emily pradědeček se v Itálii živil jako montér potrubí a když přišli do Spojených států začal pracovat jako mlékař, kdy rozvážel každé ráno mléko, což byla velice náročná práce. Jazyková bariéra byl také problém, ale ne tak významný, jelikož se nastěhovali do míst kde, již byla italská komunita, avšak tato komunita nebyla jen čistě italská, ale zde bydleli i jiné etnické skupiny, které přišly za lepším životem. Poté diskriminace, které se bohužel nevyhnuli prakticky žádní imigranti.

Ohledně rodinného podniku měli její prarodiče obchod s potravinami právě ve městě Schenectady, avšak když prarodiče zemřeli, tak ho jejich děti (Emily babička a její sourozenci) prodali a tato budova, ve které dřív obchod býval, byla přestavěna na byty. K tomuto také dodala, že v této čtvrti bydlelo více Italů a všichni včetně její rodiny měli zahrady, kde pěstovali zeleninu a bylinky, hrozny, ze kterých vyráběli domácí víno a tím se snažili uchovat svou italskou kulturu i v novém prostředí.

Jako jediná byla Emily přímo tázána na otázku, jaký je její vztah k Itálii a její kultuře. Uvedla, že její láska k italské kultuře a Itálii samotné začala díky vztahu s její babičkou (dcerou Livia a Aldiny). Nejvíce propojená s Itálií se cítila skrze jídlo, když spolu vařily

⁹⁵ SCHIAVO, Giovanni Ermenegildo. *The Italians in Chicago, a study in Americanization*. Chicago, Ill.: Italian American Publishing Co., 1928. s. 22.

⁹⁶ COHEN, Robin. *Migrace: stěhování lidstva od pravěku po současnost*. V Brně: Mapcards.net, 2019. ISBN 978-80-87850-09-1. s. 74.

tradiční jídla a také skrze babiččinu vášeň a hrdost, kterou měla k Itálii. Tento vztah její babičky k Itálií byl asi největší inspirací k tomu, aby sama odcestovala do Itálie, ačkoli v rámci studia, a mohla zde poznávat a prožívat její krásnou kulturu. Uvědomovala si, že i Itálie jako stát má své problémy, jako všechny ostatní státy, ale líbilo se jí, jak si Italové užívají a váží života a to, že se umějí zastavit nebo aspoň zpomalit a užívat si času s rodinou a přáteli a dát si dobré jídlo, protože život je krátký. Zkrátka to, jak Italové žijí jí přijde krásné a sama by si toto životní tempo chtěla udržet, protože to je něco, co pro ni z italského způsobu života vyčnívá.

5 Výsledky a diskuse

Prvky italské kultury se objevily v životě každého respondenta, ať už to byly přímo italské svátky a zvyky a používání italštiny či italská kuchyně.

Dle odpovědí se respondenti cítí být nejméně propojeni s kulturou skrze náboženství, i přesto, že nikdo neuvedl, že by byl věřící, většina z nich pokládá italskou kulturu za velice úzce spjatou s katolickou vírou. Důležitá je však poznámka od několika respondentů, že být věřící rozhodně není povinnost pro znalost italské kultury. Zajímavá byla zmínka o Sicílii, kdy jeden respondent uvedl, že zde náboženství není přikládána důležitost. Opak je pravdou, celý jih Itálie byl v době migrace zaostalý a pro obyvatele bylo náboženství velmi výrazným aspektem a součástí života. Ale je důležité si uvědomit, že každá rodina může mít jinak stanovené hodnoty.

Co se jazyka týče, většina respondentů uvedla, že italský jazyk moc neovládá. Častou odpovědí však bylo, že porozumí hlavní myšlence konverzace, tedy vědí, o čem se mluví, ale nedokážou odpovědět. Tím pádem většina z nich uvedla svou znalost italštiny jako B1 a nižší. U těchto odpovědí ohledně úrovně znalosti italštiny je dost možné, že se někteří respondenti mohli podcenit, jelikož u některých respondentů z dalších odpovědí vyplynulo, že italštinu používají denně v práci či velice často v komunitě. Někteří vyjádřili lítost nad tím, že nikdo ze starších stále žijících generací v jejich rodině italštinu již neovládá, proto se chtějí italsky naučit nebo svou znalost vylepšit sami.

I přesto, že někteří respondenti se necítí propojeni s italskou kulturou, minimálně skrze italskou kuchyni propojeni jsou. Jelikož v každém dotazníku byla alespoň zmínka o italské kuchyni.

Některým byl cit pro italskou kulturu vštěpován právě skrze italské pokrmy již od útlého věku, avšak jedním z hlavních aspektů italské kultury je rodina a rodinné vztahy. Právě rodina a italská kuchyně figurovaly v každém dotazníku a respondenti jim přikládali velký důraz a důležitost. Právě italská kuchyně a rodina jde ruku v ruce, jelikož rodinné sešlosti se nikdy neobešly bez spousty dobrého jídla, na jehož přípravě se podílela celá rodina.

Většina respondentů není pyšná na to, že jsou Američané, ale je hrdá na to, že má italský původ. Což může být pro někoho překvapující odpověď, jelikož na sociálních sítích se objevují stereotypy o tom, jak jsou Američané hrdí a mnoho bílých Američanů na otázku, odkud jsou, odpoví ze Spojených států, ale že v sobě mají malé procento například italského

nebo irského DNA, což je velice pravděpodobné, protože převážná většina bílých Američanů má své dávné předky z Evropy. Avšak objevila se také odpověď, že to nemohou ovlivnit, proto nemohou říct, že by byli pyšní/hrdí na svůj původ.

Ačkoli většina respondentů přiznala, že nejsou pyšní na to, že jsou Američany, více méně všichni jsou svým způsobem, hrdí na to, že mají italský původ. Z toho se dá soudit, že Američané jako národ si zakládají na své etnické identitě, i když to nemusejí přímo přiznat. Dalo by se říci, že je to přirozeně zakořeněno v jejich povelu.

Ohledně migrace předků byly odpovědi respondentů podobné v době, kdy jejich předkové do Spojených států přicházeli. Roky jejich příchodu (1895-1940) se shodují s hlavní vlnou italské migrace do USA a do této doby by se daly zahrnout 2-3 generace, které emigrovaly z Itálie, což byli nejčastěji prarodiče a praprarodiče respondentů.

Bohužel všichni předkové respondentů měli společnou jednu věc a to, že příchod do USA nebyl vůbec jednoduchý. Většina z nich se potýkala s diskriminací ohledně barvy pleti či jazykovou bariérou a diskriminací právě kvůli jazyku. Kvůli tomu také většina starších generací neučila své potomky italsky, aby lépe zapadli v novém prostředí a vyhnuli se diskriminaci.

Dalším spojovacím faktorem všech respondentů byly důvody proč jejich předkové emigrovali a proč si vybrali zrovna Spojené státy. Důvodem emigrace z Itálie byla převážně chudoba a důvodem imigrace do USA bylo více pracovních příležitostí a vyšší platy, zkrátka tzv. „americký sen“.

Rodinné podniky vázající se přímo k období italské migrace byly výjimkou. Pokud rodina měla nějaký podnik, týkal se většinou potravin, což se pojí právě s láskou Italů k jídlu. Žádný s těchto rodinných podniků nevydržel do dnešní doby, jelikož mladší generace již neměly potřebu tyto podniky udržovat, proto je raději prodaly.

I přesto, že byly příběhy od respondentů z různých částí Spojených států, tak v porovnání s historickými zdroji a studiemi, žádná z odpovědí nijak nevybočovala z toho, co se v nich uvádělo. V historických zdrojích byla právě velmi často zmiňovaná diskriminace od Američanů i jiných přistěhovalců a také zdůrazňovaly to, že Italové drželi spolu ve výhradně italských čtvrtích.

Největším problémem výzkumu bylo bohužel to, že někteří respondenti dostatečně pečlivě nečetli otázky. I když v hlavičce i v popisku dotazníku bylo vše popsáno. Ale i přesto byly jejich odpovědi více než dostačující.

Jaký tedy mají dnešní potomci italských migrantů do USA vztah s Itálií a její kulturou? Důležitým pojítkem s italskou kulturou byla rodina, rodinné vztahy a italská kuchyně. Každý z respondentů má jiný vztah k Itálií a italské kultuře, ať už je tento vztah prakticky neexistující až po udržování mnoha italských tradic a zvyků či dokonce návrat do oblasti či města v Itálii, odkud pocházeli jejich předkové, jedno mají však všichni společné, a to je výrazný vztah k italské kuchyni a smysl pro rodinu. Několik respondentů uvedlo, že nejvíce propojení s italskou kulturou se cítí právě skrze italské jídlo a čas strávený s rodinou.

6 Závěr

Závěr této bakalářské práce ukazuje, že italská migrace do USA měla významný vliv na americkou společnost a kulturu. Italové, kteří se do USA přistěhovali, se snažili najít lepší životní podmínky a uplatnění, a přinesli si s sebou bohatou kulturu, tradice a zvyky.

Přistěhovalci se museli přizpůsobit novému prostředí a často se potýkali s rasovými a kulturními předsudky. Nicméně, díky své tvrdé práci, vytrvalosti a odhodlání, se mnoho Italů v USA stalo úspěšnými a respektovanými občany.

Porovnání historických zdrojů s dotazníky a rozhovory potomků italských přistěhovalců ukázala, že jejich vztah k italské kultuře stále existuje, i když je díky asimilaci o dost slabší, než býval. Italové přinesli do USA nové kulturní bohatství, gastronomii, umění a vzdělání. Díky nim se v USA vytvořila rozmanitá a multikulturní společnost, která je dnes jednou z nejvýznamnějších na světě.

Závěrem lze říct, že italská migrace do USA byla důležitým historickým procesem, který stvořil základ pro rozvoj moderního amerického společenství. Výzkum tohoto tématu může pomoci lépe porozumět historii a vývoji americké společnosti a kultury, a podpořit kulturní a mezilidské porozumění v dnešní době.

7 Seznam použitých zdrojů

- BAYOR, Ronald H. *Neighbors in Conflict: The Irish, Germans, Jews, and Italians of New York City, 1929-1941*. Reprint ed. Hopkins Open Publishing: Encore Edition, 2019. ISBN 978-1421430621.
- BLACK, Jeremy. *Stručné italské dějiny*. Přeložil Aleš VALENTA. Voznice: Leda, 2020. Státy a národy. ISBN 978-80-7335-658-3.
- Bitesize: Migration* [online]. BBC [cit. 2023-11-26]. Dostupné z: <https://www.bbc.co.uk/bitesize/guides/z3p4b82/revision/1>
- Britannica: New England* [online]. Last updated: February 28 2023 [cit. 2023-02-26]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/place/New-England>
- BORRELLI, Antonio. *Santiebeati.it: Sant' Aspreno di Napoli Vescovo* [online]. 19.4. 2002 [cit. 2023-03-06]. Dostupné z: <https://www.santiebeati.it/dettaglio/90841>
- BURGAN, Michael. *Italian Immigrants*. Infobase Publishing, 2009. ISBN: 978-1438103594.
- Cambridge Dictionary: English–Italian Dictionary* [online]. Cambridge University Press & Assessment, 2023 [cit. 2023-03-06]. Dostupné z: <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english-italian/>
- CANNISTRARO, Philip V., GIANFUSTO, Rosoli. *Fascist Emigration Policy in the 1930s: an Interpretative Framework*. International Migration Review. The Center for Migration Studies of New York, Inc. ISSN: 0917-9183.
- COHEN, Robin. *Migrace: stěhování lidstva od pravěku po současnost*. V Brně: Mapcards.net, 2019. ISBN 978-80-87850-09-1.
- CONNEL, William J. *Italians in the Early Atlantic World*. Routledge History of Italian Americans, 2018. ISBN: 978-0-415-83583-1.
- DE TONTY, Henri. *Relation of Henri de Tonti concerning the explorations of La Salle from 1678 to 1683*. Chicago: The Caxton club, 1898; anglický a francouzský text – francouzský text originál výňatek od: MARGRY, Pierre. *Mémoires et documents pour servir à l'histoire des origines francaises des pays d'outre-mer: Découvertes et établissements des Francais dans l'ouest et dans le sud de l'Amérique Septentrionale (1614-1754); Tome 5*. Paris, 1879.

- Dictionary.com: Anchor baby* [online]. [cit. 2023-02-17]. Dostupné z: <https://www.dictionary.com/browse/anchor-baby>
- DIETER, Nohlen a Philip STÖVER. *Elections in Europe: A data handbook*. Germany: Nomos, Baden-Baden, 2010. ISBN 978-3-8329-5609-7.
- DINER, Hasia R. *Hungering for America: Italian, Irish, and Jewish Foodways in the Age of Migration*. Illustrated ed. Harvard University Press, 2003. ISBN 978-0674011113.
- Global Issues: Migration* [online]. United Nations [cit. 2023-11-26]. Dostupné z: <https://www.un.org/en/global-issues/migration>
- EVASON, Nina. *Culture Atlas: Core Concepts* [online]. 2017 [cit. 2022-12-14]. Dostupné z: <https://culturalatlas.sbs.com.au/italian-culture/italian-culture-core-concepts#italian-culture-core-concepts>
- EVASON, Nina. *Culture Atlas: Religion* [online]. 2017 [cit. 2022-12-14]. Dostupné z: <https://culturalatlas.sbs.com.au/italian-culture/italian-culture-religion#italian-culture-religion>
- GORDON, Jonathan a ZIMMERMANN, Kim Ann. *Live science* [online]. 22.7. 2022 [cit. 2022-12-15]. Dostupné z: <https://www.livescience.com/44376-italian-culture.html>
- GORDON, Jonathan a ZIMMERMANN, Kim Ann. *Live science: Art and architecture in Italy* [online]. 22.7. 2022 [cit. 2022-12-15]. Dostupné z: <https://www.livescience.com/44376-italian-culture.html#section-art-and-architecture-in-italy>
- GORDON, Jonathan a ZIMMERMANN, Kim Ann. *Live science: Italian food* [online]. 22.7. 2022 [cit. 2022-12-15]. Dostupné z: <https://www.livescience.com/44376-italian-culture.html#section-italian-food>
- GORDON, Jonathan a ZIMMERMANN, Kim Ann. *Live science: Italian holidays* [online]. 22.7. 2022 [cit. 2022-12-15]. Dostupné z: <https://www.livescience.com/44376-italian-culture.html#section-italian-holidays>
- GORDON, Jonathan a ZIMMERMANN, Kim Ann. *Live science: Languages of Italy* [online]. 22.7. 2022 [cit. 2022-12-15]. Dostupné z: <https://www.livescience.com/44376-italian-culture.html#section-languages-of-italy>
- GORDON, Jonathan a ZIMMERMANN, Kim Ann. *Live science: Religion in Italy* [online]. 22.7. 2022 [cit. 2022-12-15]. Dostupné z: <https://www.livescience.com/44376-italian-culture.html#section-religion-in-italy>

- Governo Italiano – Presidenza del Consiglio dei Ministri: Ufficio del Cerimoniale di Stato* [online]. [cit. 2022-12-16]. Dostupné z: https://presidenza.governo.it/ufficio_cerimoniale/cerimoniale/giornate.html.
Přeloženo: <https://www.deepl.com/translator>
- GUGLIELMO, Thomas A. *White on Arrival: Italians, Race, Color, and Power in Chicago, 1890-1945*. Illustrated ed. Oxford University Press, 2004. ISBN 9780198035381.
- ICHIOKA, Yuji. *Amerika Nadeshiko: Japanese Immigrant Women in the United States, 1900-1924*. Pacific Historical Review 49, no. 2 (1980). Published By: University of California Press.
- ILLES, Judika. *Encyclopedia of Spirits: The Ultimate Guide to the Magic of Fairies, Genies, Demons, Ghosts, Gods & Goddesses* (2009). ISBN 978-0-06-135024-5. str 269.
- KALKUS, Zdeněk. *Tajné dějiny objevování Ameriky* [online]. Albatros Media, 2020 [cit. 2022-11-08]. ISBN 978-80-264-3142-8. Dostupné z: https://play.google.com/books/reader?id=P_XcDwAAQBAJ&pg=GBS.PA2.w.0.0.0.3&hl=cs
- KERSHAW, Ian. *Do pekel a zpět: Evropa 1914–1949*. Praha: Argo, 2017. ISBN: 978-80-257-2301-2.
- KLEIN, Herbert S. *A population history of the United States*. 2nd ed. New York: Cambridge University Press, 2012. ISBN 978-1107613621.
- KLETT, Joseph R. *Genealogies of New Jersey Families: from the Genealogical Magazine of New Jersey*. Baltimore, MD: Genealogical Pub. 1996. ISBN 978-0806314907.
- KOKAISL, Petr. *Etnické minority v Evropě*. V Praze: Česká zemědělská univerzita, Provozně ekonomická fakulta, 2014. ISBN 978-80-213-2524-1.
- LINHART, Jiří. *Sociologická encyklopedie: Karbonáři* [online]. 11.12. 2017 [cit. 2022-11-11]. Dostupné z: <https://encyklopedie.soc.cas.cz/w/Karbon%C3%A1%C5%99i>
- MCKELVIE, Callum a SZALAY, Jessie. *Live science: Amerigo Vespucci*. [online] 9.2. 2022 [cit. 2022-11-10]. Dostupné z: <https://www.livescience.com/42510-amerigo-vespucci.html>
- MENJÍVAR, Cecilia; KANSTROOM, Daniel (eds.). *Constructing Immigrant "Illegality": Critiques, Experiences, and Responses*. Cambridge: Cambridge University Press, 2014. 399 s. ISBN: 978-1-107-04159-2.

- MIKULÁŠ, Mgr. Roman a PhDr. Ilona BALKÓ. *Školní slovník cizích slov*. Bratislava: Príroda, 2007. ISBN 978-80-07-01491-6.
- MULLEN, Matt, ONION, Amanda a Missy SULLIVAN, ed. *The HISTORY Channel: Vatican City* [online]. 4.8. 2015 (updated: 8.7. 2019) [cit. 2022-11-12]. Dostupné z: <https://www.history.com/topics/religion/vatican-city>
- NELLI, Humbert S. *Italians in Chicago, 1880-1930; A Study in Ethnic Mobility (The Urban Life in America S.)* Oxford University Press, 1970. ISBN 978-0195012835.
- PÉREZ, Santiago. *Southern (American) hospitality: Italians in Argentina and the US during the Age of Mass Migration* [online]. 15 September 2019 [cit. 2023-12-16]. Dostupné z: <https://cepr.org/voxeu/columns/southern-american-hospitality-italians-argentina-and-us-during-age-mass-migration>
- PROCACCI, Giuliano. *Dějiny Itálie*. 2. vydání. NLN – Nakladatelství Lidové noviny, 2007. ISBN 80-7106-721-0.
- SCHEU, Harald Christian a Ednan ASLAN. *Migrace a kulturní konflikty*. Praha: Auditorium, 2011. ISBN 978-80-87284-07-0.
- SCHIAVO, Giovanni Ermenegildo. *The Italians in Chicago, a study in Americanization*. Chicago, Ill.: Italian American Publishing Co., 1928.
- SPECHT, Joshua. STOCKLAND, Etienne. *The Columbian Exchange*. CRC Press, 2017. ISBN: 978-1-351-35121-8.

ⁱ Pozn. autorky: Respondentka chybně uvedla velká písmena v pojmenování členů rodiny – „*nonna*“, „*nonno*“ a „*nonni*“, ve kterých se podle anglicko-italského slovníku (<https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english-italian/>) píše správně malé písmeno na začátku.

ⁱⁱ Pozn. autorky: Respondentka pravděpodobně nezná přesný význam „*birthright citizenship*“, jelikož občanství jiného státu není jen tak něco se dá získat, když vaše rodina žije již několik generací ve státě jiném.

ⁱⁱⁱ Respondentka sama od sebe používá v jejím rodném jazyce (angličtině) některá italská slova a pojmenování